விவேக சூடாமணி

திருக்குதிருசிய விவேகம், நானார் ?
சேர்ந்தது.

ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளது
தமிழ் வசனம்.

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்,
திருவண்ணாமலை.

உ

ஸ்ரீ பகவத் பூஜ்யபாத

சங்கர ஜகத்குரு

அருளிய

விவேக சூடாமணி.

திருக்குதிருசிய விவேகம், நானார்?

சேர்ந்தது.

ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகளது

தமிழ் வசனம்.

ஐந்தாம்பதிப்பு.

திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம், காரியதரிசி

நிரஞ்சனானந்த சுவாமிகளால்

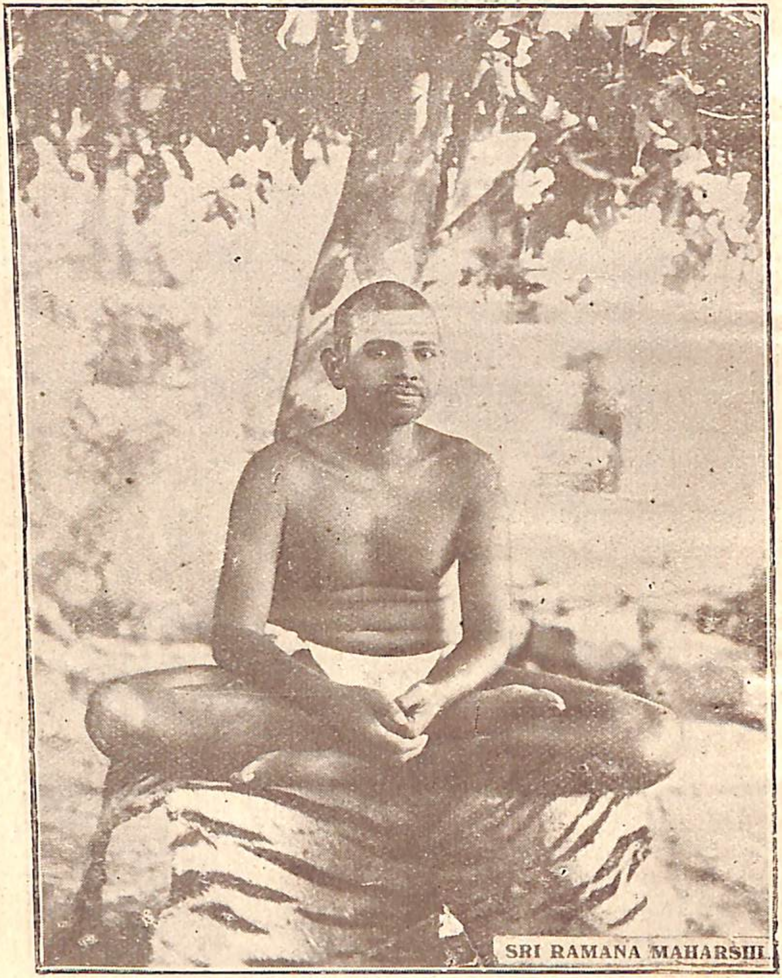
பிரசுரிக்கப்பட்டது.

1931

[விலை அணா ஆறு.

ஸ்ரீ பகவத் பூஜ்யபாத சங்கரஜகத்குரு.

ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகள், திருவண்ணமலை.

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணேநமஃ

விவேக சூடாமணி.

அவதாரிகை.

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் துக்கமென்ப தின்றி எப்போதும் சுகமா யிருக்கவேண்டுமென, தன் சுபாவ மல்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி எப்போதும்போற் சுகமா யிருக்க வேண்டு மென்பதுபோலக் கோருதலானும், யாவர்க்கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதி யிருப் பதானும், பிரியம் சுகத்திலன்றி யுண்டாகாததாலும், நித் திரையில் ஒன்று மின்றியே சுகமாயிருக்கு மனுபவத்தா லும் சுகமென்பது தானுகவே யிருக்க, தன்னையறியாத அஞ்ஞானத்தாலேயே அபாரசம்சாரத்தி லுழன்று, சுகந் தரும் மார்க்கம் விட்டு, இகபர போகமடைதலே சுகவழி யெனப் பிரவிருத்திக்கின்றனர். ஆனல் துக்கமற்ற சுகங் கிடைக்கிற தில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் ஸ்ரீ சங்கரர் சங்கர வேஷம்பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமை யைக்கீர்த்திக்கும் வேதாந்தத்தின் பிரஸ்தானத் திரயத்திற்

கும் பாஷ்யஞ்செய்து வழிகாட்டி நடந்துங்காட்டினர். அவ ற்றைப் பார்த்தலி லசமர்த்தராய் அதி தீவிர சுகேச்சுக்க ளான முமுக்ஷுக்களுக் கவை பயன்படாமையின், அவற்றி னந்தரங்கத்தை இந்த விவேகசூடாமணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி முமுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களே விஸ்தாரமாய்க் கூறி நேர்மார்க்கங் காட்டி யிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பது துர்லப மென் றும், அதனுல் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் பிர யத்தனஞ் செய்யவேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷ மென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வரு மென் றும், அதற்குக் குருவை யடையவேண்டு மென்று குரு லக்ஷணம், சிஷ்யலக்ஷணம், குருசேவையையுங் கூறிப் பின்னும், சுகமடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கிய மென் றும், வாங்மாத்திர ஞானத்தாற் சுகங் கிடையாதென்றும், சிரவணுதி விசாரமே மோக்ஷசாதன மென்றுமாரம்பித்து, சரீரத் திரயமும் அனுத்மா, அசத்தியம்; 'அகம்' எனும் ஆத்மா அவைக்கு விலக்ஷணம். அனுத்மாவில் ஆத்மபுத்தி பந்தம், அஞ்ஞானத்தால் வந்தது, ஞானத்தால் நாசமாம் என்று சிரவணத்தையும்; நானுர்? என அகத்திற் செய்யும் சூக்ஷ்ம விசாரத்தால் அச்சரீரத்திரயமான பஞ்சகோசங் களேயும் நானன்றெனத் தத்ளி இவைகட்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம்' என்றிருக்கும் த்வம் பதார்த்தமான ஆத்மாவை, முஞ்சம்புல்லினுள் ளாணி யைப் போலப் பிரித்துக்காணும் மனனத்தையும்; 'தத்' பத உபாதியான நாமரூபப் பிரபஞ்சம் பிரஹ்ம மாத்ர மென அவ்வுபாதி நீக்கத்தையும்; 'தத்' பதார்த்தத்தை யும்; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்மபர ஐக்கியத்தைத்

தெரிவிக்கும் "தத்துவமஸி" மஹா வாக்கிய உபதே சத்தையும்; இந்த 'அகம் பிரஹ்ம' மாயிருக்க வேண்டு மென்பதையும்; அங்ஙன மிருக்கினும் பூர்வ வாசனைகள் அதிதிடமா யுதித்துத் தடைசெய்யு மென்று, வாசனாத் திர யம், மூலமான அகங்காரவாசனை, இதன் விருத்திக் கேது வான பேதபாஹ்ய வாசனை, இவற்றிற் கேதுவான விக்ஷேப ஆவரண சக்திகளையும்; இவை நீங்கும்வரை மனதை யிதயத்திருத்தி நிரந்தரம் பிரமாதமின்றிச் செய்யும் 'அஹம் பிரஹ்மம்', 'பிரஹ்மமே அஹம்' என்னும் சஜாதீய சத் திய ஆன்மாகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய பக்தி, யோகம், தியான மென்னப்பட்ட ஆத்மானு சந்தான மாகிற நிதித்யாசனத்தையும்; இங்ஙனம் ஹிருதயத்தில் மனம் எனும் மத்தை நட்டு, அரணி தயிரிவற்றில், அக்கினி வெண்ணெய்களை வெளிப்படுத்துவது போலப் பிரமாத மின்றித் தைலதாரைபோல் நிரந்தரஞ்செய்யும் பிரஹ்மாப் யாச மதன பலத்தா லாவிர்ப்பவிக்கும் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியால் பிரயத்தன மின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல் லாக் காலமும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அப்பிரதிபந்த அப ரோக்ஷப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்கார ஞானானுபவம் ஸித்தியா கும். அதனால் அஞ்ஞான வாசனா ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும், கர்மங்களும் நாசமடையும். அகண்டா னந்த முக்தி சித்தியாம் என்று சாதனத்தோடு சமாதி யையும்; இதில் பேத விகற்பங்க ளணுவுமில்லை யென்பதை யும்; இதனை யடைதலே புருஷார்த்தம்; இவனை யடைந் தவனே ஜீவன் முக்தன்; பரோக்ஷ ஞானியன்று என்று ஜீவன் முக்தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய நிவிரு த்தி, இந்நிலை யடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன்

முக்தனது யதேச்சாசரணம், அவனடையும் விதேக கைவல்யம், புனராவிருத்தியின்மை என்பவற்றால் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும்; இவற்றை யனுசரித்த அனேக விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய்க் கூறி யிருக்கின்றனர். இஃது பிரஹ்மஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிக ளால் தமிழ்க்கவிகளாக முன்னமே மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்கின்றது. நானா வர்ணத்தோ டனேக ரூபங்களாகச் செய்து வைத்திருக்கும் ஒரே மிட்டாயில் அவரவர்க் கிஷ் டமானதை வாங்கிக் குணதோஷம் பாராதுண்டு அவ் வொரே மிட்டாயின் ரஸத்தை விவேகிக ளனுபவித்து சுகிக்கின்றனரல்லவா!

மங்கலம்.

அகமெனு மூல வவித்தை யகன்றிட
வகமக மாக வல்லும் பகலற
வகமொளி ராத்ம தேவன் பதத்தினி
லகமகிழ் வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

குரு ஸ்துதி.

அதி தீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுலப மாகத்தானே யறிந்து அமிர்தத்வத்தை யடையத் தயை யினால் வேதாந்தார்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்தாரமா யிவ்விவேக சூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி சிவ சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத் பாத சரணார விந்தங்களில் என் ஹிருதயாரவிந்தத்தை யென்றும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூல்.

ஸகல வேதாந்த ஸித்தாந்தத்திற்கே கோசரராயும் இதரப் பிரமாணங்களா லறியப்படாதவராயும் விளங்கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனுய்ப் பிறத்தலும், அதிலும் பிராஹ்மணனாதலும், அதனில் வேதமோதும் வைதிகதர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானாதலும், அதனில் ஆத்மானாத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அதனிலும் ஸ்வானுபவ க்ஞானமடைதலும் மிகவருமை. அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மாகாரமாக விருக்கும் மோக்ஷமானது அனந்த கோடி ஜன்மாந்தரங்களிற் செய்த சுகிர்தங்களா லன்றிக் கிடையாது. இவைக ளெல்லாவற்றையுங் கிரமமா யடையா விடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரணமாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம், முமுக்ஷுத்வம், மகாத்மாக்களின் சங் கம் என்னும் இம்மூன்றுங் கிடைக்கின் மோக்ஷ மடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று சுருதியி னர்த்தங்களை யறிவதற் கேதுவான புரு ஷத்துவ மடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத் தால் தன்மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை யடைதற்கு எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்மஹத்தி (தற்கொலை) செய்தவ னுவான். தன்னிதத்தை நாடாத அவனினும் மூடாத்மா எவனிருக்கின்றனன்.

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணினு லும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபா சித்தாலும், இன்னு மென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத் மைக்கியஞானத்தா லன்றி எத்தனை கோடி கற்பங்களாயி னும் முக்தி சித்தியாது. 'தனத்தினுல் (தனத்தாற் செய் யப்படுங் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னுஞ் சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷகாரண மன்று என்று நன்றுய்க் கூறியிருத்தலால், மோக்ஷ மடைய விச்சிக்குந் தீரன் பாஹ்ய விஷயசுகங்களி லாசையை முற்றுந் துறந்து, மகாத்மா வாய் சாந்தரா யுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அவருப தேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்ததம் தியா னிக்கும் யோகத்தா லடைந்த அனுபவ ஜ்ஞான நிஷ்டை யாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக் குந் தன்னைத் தான்றுனே மோக்ஷமாகின்ற கரையின்மே லேற்றிக்கொள்ள வேண்டும். ஆதலால் தைரிய சாலியா யுள்ளவன் தார புத்திர தன மென்னு மீஷணுத்திரயத் தை நீக்கி, கர்மங்க ளனைத்தையுந் தூரத் தள்ளி ஜனன மரண சம்சாரபந்தம் நீங்கி மோக்ஷ மடைதற்கே பிர யத்தனம் பண்ணவேண்டும். கர்மங்கள் சித்தசுத்திக்காக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை யறிதற்கன்று. வஸ்து ஞானம் விசாரத்தால் வருமேயன்றிக் கோடி கர்மங்களா லும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப்பிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப பயத்தையும், அதனுல் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக் கும்படியான 'இது ரஜ்ஜுதான்' என்னும் ரஜ்ஜுஞானம் எங்ஙனம், அறிந்த ஆப்தன் சொல்லினுலும், நன்றுய் விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ, மற்ற எதனுலும் வரவில்

லேயோ, அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும், வஸ்து விசாரத்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டுமேயன்றி, ஸ்நான தான பிராணாயாமாதிகளால் ஒருக்காலும் அவ்வஸ்துவை யுணர்தல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்மவஸ்துவை யறியவேண்டிய முமுக்ஷு, நிராசை யுற்ற பிரஹ்மவித்தாய்க் கிருபா சாகரரா யுள்ள உத்தமகுருவை யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்யவேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞானசித்தி யுண்டாம். தேசம், காலம், ஈசுவரானுக்கிரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமாம்.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக் கூடிய சாமர்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன் ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை? விவேகியாய், விரக்தனாய், சமதமாதி சத்குண சகிதனாய், தீவிர முமுக்ஷுவா யுள்ள சாதன யுக்த அவ் வதிகாரிக்கே பிரஹ்மவிசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும். சாதனங்கள்: (1) நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம், (2)இஹாமுத்திரார்த்த பல போக விராகம், (3) சமாதிஷட்க சம்பத்தி, (4) முமுக்ஷுத்வம் என நான்கு விதமாக மகான்களாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வதிகாரிக் கிவையிருந்தாலே பிரஹ்ம நிஷ்டை கிடைக்குமன்றி யின்றேற் சித்தியாது. இவற்றுள்: (1) பிரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகத்து மித்யை யென்னும் நிச்சயமே நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம். (2) தேகாதி பிரஹ்மா பரியந்த முள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்திய துக்க தோஷங்களைப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும்,சாஸ்திரங்களாற்கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும் வைராக்கியமே இஹா

முத்திரார்த்த பலபோக விராகம். (3) க. விஷயங்களி லுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்தியடைந்து மனத்தைத் தன் லக்ஷ்யத்தி லிருத்துவது சமம்; உ. விஷயங்களிற் செல்லும் ஞான, கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனதன் கோளக (ஸ்தான) த்திலேயே யிருக்கச் செய்வது தமம்; ந. மனது பூர்வ சாசனையால் மீண்டும் பாஹிய விஷயங்களை நினை யாது தன் லக்ஷ்யத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடல் உபரதி; ச. எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடை செய்யாமலும், அவற்றிற்கா யேங்கி யழாம லும் தைரியத்தா லவைகளைச் சகித்தல் திதிக்ஷை; ரு. வேதாந்த சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியம் எனக் கொள்ளும் நிச்சயம் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்திற் கேதுவான சிரத்தை; சூ. சர்வ யத்தனங்களாலும், சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தைப் பரிசுத்தப் பிரஹத்திலேயே ஸ்திரமா யிருத்துதல் சமாதானம்; அஃதன்றி மனம்போன படி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று. இவ்வாறுங் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி யெனப்படும். (4) அஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ள பந் தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற் குள்ள இச் சையே முமுக்ஷுத்வம். அம்முமுக்ஷுத்வம் மந்தம் மத்திமமா யிருந்தாலும், வைராக்கியத்தாலும், சமத மாதிகளாலும், குரு வனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்றுக் காலாந்தரத்திற் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக்கியத்தோடுங் கூடின முமுக்ஷுத்வம் எவனிடத் தில் தீவிரமா யிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற் கூடிய சமதமாதி சமீபத்திலேயே பலனைத் தரும். ஆனல்

எவனிடத்தில் மந்தமா யிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதி மருபூமியில் ஜலம்போல ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

மோக்ஷமடைதற் கேதுவா யுள்ள சாமக்கிரி(சாதனங்)களில் பக்தியே மிகவும் சிரேஷ்டம். ஸ்வ (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தி என்று மகாத்மாக்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்நனை ஆத்ம தத்துவமடைய விச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பவபந்தத்தை நிவிருத்திப்பவராய், பிரக்ஞாவந்தராய், சர்வமுமறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அக்கினிபோலப் பிரஹ்மத்தில் விசிராந்தி யடைந்தவராய், எக்காரணமு மின்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரமபந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அன்போடும் நமஸ்கரித்துப் பய பக்தியோடு செய்து வந்த நானாவித சிசுருஷைகளாற் பிரசன்னரான (சந்தோஷமுற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான்:—"ஸ்வாமின்! தீனபந்தோ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணாகடாக்ஷமாகிற கப்பலாற் கரையேற்றி வைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணாவாரிதே! துரதிருஷ்ட (பாப) க்காற்றால் வற்றித் தப்பிப்போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ) யால் தபிக்கப்பட்ட என்னைக் காருண்யாமிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கின்றேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்த காலம்போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்ப

வர்களாய், பவசாகர பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவராயிருக்கும் தங்களை யொத்த ஸாதுக்களுக்கு, சூரியனது உஷ்ணகிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற் கஞ்சிச் சரணாகதரான எம்போலிகளை நிரேதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் சுபாவமே யாதலால், சம்சார தாபத்தாற் பீதி யடைந்து வேறு கதியின்றி தீனனாய்ச் சரணாகதனான என்னையும், இஜ்ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத்தீச் சுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானுபூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கிய மாகின்ற அமிருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னிய ராகின்றன ரன்றோ? இப்பவசாகரத்தை யெப்படி நான் கடப்பேன்? இதற்கென்ன உபாயம்? எனக்கென்ன தான் கதி? என்றொன்றுந் தெரியவில்லை. தாங்கள் தான் இந்தச் சம்சார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டும்.'' சம்சார தாவானலத்துக் காற்றாம லிவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி சரணம் பிராபித்தவனாய், சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனான சிஷ்யனை பிரஹ்மஞானியா யுள்ள வாசாரியர் கருணை நிறைந்த சீதளதிருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயந் தந்து தயையினாற்றானே தத்துவோபதேசஞ் செய்கின்றார்:—

"வித்வானான சிஷ்யனே! பயப்படாதே. இனி யுனக் கபாயமே யில்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சம்

சார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஒருபாய மிருக்கின்றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களா யுள்ள யதிகள் எதனை லிப்பவத்தைக் கடந்தார்களோ அவ்வுபா யத்தால் நீயும் எவராலும் கடத்தற்கரிய விப்பவசாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாய். வேதாந் தார்த்த விசாரத்தால் உத்தமமான தத்துவஞான முண் டாம். அதனால் இவ்விடத்திலேயே சம்சாரபந்தம் அத்தியந்தம் நாசமாகும். 'முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை பக்தி தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது' வென்று சுருதியே கூறலால், இவ்வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த தேகபந்தம் நீங்கிப்போகும். எப்போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனாத்ம சம்சாரபந்தம் வந்தது. ஆதலால், ஆத்மா னாத்ம விசாரத்தாற் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினி, அஞ் ஞான காரிய சம்சாரபந்த துக்கத்தை சமூலமாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்துவிடும்'' என்றுரைத்த குரு வைப் பார்த்து, "ஸ்வாமீ! பந்தமாவது எது? எப்படி வந் தது? இருப்பதெங்ஙனம்? நசிப்பதெப்படி? அவ்வனாத்மா எது? ஆத்மாதான் எது? ஆத்மானாத்ம விவேக மெது? தங்கள் முகத்தினின்று முத்தரங் கேட்டு யான் கிருதார்த்த னாகும் பொருட்டுக் கிருபையா லிப்பிரசினைகளைக் கேட்ட னுக்கிரகிப்பீராக'' என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர் :

"சிஷ்யனே! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமா யிருத்தற் காசை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கிருத கிருத்தியன், உன் குல முன்னாற் பவித்திர

மாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்திராதி பந்துக்களுண்டு; அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலைபாரத்தா லுண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னியரிருக்கின்றனர் ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தை புசித்தலாதியால் எங்ஙனம் தானே யகற்றவேண்டுமோ, மற்றவரால் கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்துண்டு பத்தியமிருந்து போக்கவேண்டு மன்றி மற்றோ ரனுஷ்டிக்குங் கர்மங்களால் நீங்காதோ, அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத்தைத் தன் முயற்சியால் நீக்கவேண்டு மன்றி, அனேக கோடி கற்பங்களாயினும் அவித்யா காம கர்மாதி ரூபமான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால் தான் சாத்தியமாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்தமின்றிய) ஞான நேத்திரத்தால் பிரஹ்மத்தை யறியலா மல்லாமல் மற்றொரு பண்டிதனாலு மறியக்கூடாது. சந்திரனை சுத்தமான தன் நேத்திரத்தா லன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக்கூடுமா? பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானத்தா லன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம், வித்வத்வம் முதலெதனாலும் மோக்ஷங் கிடைக்காது. வீணையினது ரூப சௌந்தர்யமும், தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ்செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷமாத்திர முண்டாக்குகிற தன்றி சாம்ராஜ்யாதிபத்யந் தருவதில்லையோ, அப்படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதுர்யமான வசனம், சாஸ்திர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வம் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோக்ஷத்தைக் கொடாது. பரதத்துவத்தை யறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் பலங்கொடாமையின் நிஷ்பலம்; பரதத்வத்தை யறிந்த

பின்னர் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால், மனமயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திரஜால மகாரண்யத்தைக் கடந்து தத்துவஞானி யாகிற குருவால் ஆத்மதத்துவத்தை யனுபவமா யறியவேண்டும். அஞ்ஞான ஸர்ப்பத்தாற் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்மஞான சஞ்சீவியை யன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்திரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோசனம்? ஔஷத முட்கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம் போகாததுபோல, அபரோக்ஷ அநுபவ ஞானமில்லாமல் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என வாக்காற் கூறுவதால் தன் பந்தம் நீங்காது. சத்துருக்களை நாசஞ்செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்யத்தை யடையாமலும் 'நான்ராஜா' என்று சொல்வதால் எப்படி அரசனாகமாட்டானோ, அப்படியே அனாத்ம திருசியத்தை நாசஞ் செய்யாமலும், ஆத்மதத்துவத்தை யனுபவமா யறியாமலும் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் வாக்கு மாத்திரத்தால் பிரஹ்மமாத்ரமா யிருக்கும் முக்தியடைய மாட்டான். எங்ஙனம் பூமியிலுள்ள புதையலானது அறிந்த ஆப்தனாற்கேட்டு, பூமியைவெட்டி, அதன்மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி, வெளியே யெடுத்தலா லடையப்படுமோ, சொன்மாத்ரத்தா லடையப்படாதோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தை யறிந்த குருவினிடத்தில் சொரூபலக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம்பண்ணி, நிரந்தரந் தியானிப்பதா லுண்டாகும் அபரோக்ஷ அனுபவஞானத்தால் அடையலாகு மல்லாமல் மாயையால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் குதர்க்க யுக்திகளா லடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகியானோர் ஸர்வ பிரயத்தனத்தாலும்,

பவபந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற்பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலிற் போலத் தாங்களே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

சிஷ்யனே ! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்த முள்ளதாய், மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிப்பவனு லறியக்கூடியதா யிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதான சித்தனுய்க் கேள். அதனுல் உடனே பந்த மகன்றுபோம். மோக்ஷ மடைதற்கு அநித்தியவஸ்துக்களில் வைராக்கிய மடைதல் முந்தின ஹேது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்ஷை, ஸர்வகர்ம பரித்தியாகம் (உபரதி) எனுமிவை கிரமமாக ஹேது. அதன் பின், வேதாந்த சிரவணம், பின்ன ரதன் மனனம், அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகுகாலஞ் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் ஹேது. அந் நிரந்தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்பசமாதியாற் பெறப்பட்ட அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை யனுபவிக்கின்ருன். இதுவே மோக்ஷ சாதனக் கிரமம். நீ யறிய வேண்டிய ஆத்மானுத்ம விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்ருய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக்கொள். இரண்டில் முன்னம் அனுத்மாவைக் கேள்.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மேதஸ் (கொழுப்பு), மாம்சம், ரத்தம், சர்மம், சுக்கிலம் என்னும் சப்த தாதுக்களூற்று, பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரசு முதலிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான் எனது எனவே யாவராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய், பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கு மிதுவே ஸ்தூலதேக

மென் றறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூல தேகம் ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, பிருதிவி என்னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன்மாத்திரைகள்) தத்தம் அம்சங்களில் அன்யோன்யம் கலந்து பஞ்சீகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூல பூதங்களைந்தா லானது. அவ் வைந்து தன்மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களா யிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு சுகசாதனம் போலத் தோன்றும். அஞ்ஞ ராகின்ற எந்த மூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங்களிற் கட்டப்படுகின்றாரோ உடனே யவர் தங்கள் கர்ம மென்னுந் தூதனா லிழுக்கப் பட்டவராய், அக்கர்மானுசார மாக மேலுங் கீழும் போக்குவரத் துடையவராய் மிகவு மலைந்து துக்கிப்பர். இச் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களில், சப்தத்தால் ஸர்ப்பம் அல்லது மானும், ஸ்பரிசத்தால் யானையும், ரூபத்தாற் பதங்கமும், ரசத்தால் மீனும், கந்தத்தால் வண்டும் ஒவ்வொன்றிலாசை வைத்தே உயிர் துறக்குமாயின் இவ்வைந்திலும் ஆசை யுள்ள மனுஷ்யனது கதி என்னவாகும்? விஷயமானது தன் தோஷத்தால் கிருஷ்ண சர்ப்ப (கருநாக) விஷத்தினுங் கொடியது. ஏனெனின், விஷமானது உட்கொண்டவனை மாத்திரங் கொல்லும்; விஷயமோ கண்ணாற் கண்டவனையும், மனத்தால் நினைத்தவனையுங்கூட நசிக்கச் செய்கின்றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷயாசையென்னும் மகாபாசத்தைத் திடவிராகத்தா லறுத்து அதினின்றும் விடுபடுகிறானோ அவனே மோக்ஷமடைவ னன்றி, அன்னியன் ஷட்சாஸ்திர பண்டித னாயினும முக்திபெற மாட்டான். திடவைராக்கிய மின்றிப் பவசாகரத்தைக் கடந்து மோக்ஷதீரஞ் சார யத்தனிக்கும் முமுக்ஷுவின்

கழுத்தை ஆசையாம் முதலை பிடித்து அதிவேகமா யிழுத்துப்போய் க்ஷணத்தில் அச் சமுசாரசமுத்திர மத்தியிலமிழ்த்திவிடு மாதலால், எந்த முமுக்ஷு விஷயாசையென்னும் முதலையைத் திடவிராக மென்னும் வாளினுற் கொல்வனே அவனே பவக்கடலின் முக்தி தீரத்தைத் தடை யாதுமின்றி யடைவன். நல்ல புத்தி யில்லாதவனுய் மாறிமாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்கத்திற் பிரவேசிப்பவன், மேன்மேலும் துக்க மனுபவித்துக் கெட்டே போவான். சுபுத்தி யுள்ளவன் தன் யுக்தியால் குருபதேச மார்க்கமே சென்று நற்கதியே பெறுவன். இது சத்தியம். ஆதலின், உனக்கு மோக்ஷமுற விருப்ப மிருக்கும் பக்ஷத்தில், விஷயங்களை விஷம்போலு மதிதூரத்திற் றள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (ருஜுமார்க்கம்), சாந்தி, தாந்தி முதலாய ஸத்குணங்களை அமிருதம் போ லெப்போதுங் கைக்கொண்டு, தேகாபிமானத்தாற் செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு, அவித்தையாற் செய்யப்பட்ட பந்தமோக்ஷ (நீக்க)த்திற்கே சர்வகாலமும் எத்தனஞ்செய். இத்தேகமோ பரார்த்தமாய்(மண், தீ, மிருக, பக்ஷியாதிகட் கிரையாய்) இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானுக வபிமானித்துப் போஷிக்க எண்ணுகிருனே அவன் ஆத்ம ஹந்தா ஆகிருன். சரீர போஷணையிற் புத்தியுள்ளவனுய் எவன் ஆத்மாவை யறிய இச்சிக்கின்றுனே, அவன் முதலையைக் கட்டையெனப் பிடித்து அதனுல் நதி தாண்டச் செல்பவ னுவன். தேகாதிகளி னுள்ள மோகமே முமுக்ஷுவுக்குப் பெரிய மிருத்யு. எவ னிந்த மோகத்தை வென்றுனே அவனே மோக்ஷபதம் பெறுவா னுதலால், எதனை வென்று

முனீசுவரர்கள் அவ் விஷ்ணுவின் பரமபத (வியாபகப் பிரஹ்மபத) மடைந்தார்களோ, தேக தார சுதாதிகளி லுள்ள அம்மோகத்தை ஜயித்து நீயு மந்த மோக்ஷபதம் பெறுக. தோல், மாமிசம், நரம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்திகளோடுங் கூடியதாய், மூத்திர புரீஷ (மல)ங்களாற் பூர்ணமா யுள்ள இந்தத் தேகம் மிகவும் நிந்திக்கத் தக்கது. பூர்வ ஜன்மாந்தர கர்மானுசாரமாய், பஞ்சீகிருத ஸ்தூல பஞ்சமகாபூதங்களா லுத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிருகஸ்தனுக்குக் கிருகம்போல விஷயபோகங்களை ஆத்மா இருந் தனுபவிக்க ஓர் போகாலயமாம். இத னவஸ்தை ஜாக்கிரம் எனப்படும். மாலை, சந்தன, ஸ்திரீயாதி நானு விசித்திரரூப ஸ்தூல போக்கிய பதார்த்தங்களை பாஹ்யேந்திரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியாசத்தாற் கூடி யனுபவிக்குங் காலம் ஜாக்ரம் எனப்படுதலால், இவ்வவஸ்தையிலேயே ஸ்தூலதேக மறியக்கூடியது. இத னாசிரயத்தாலேயே புருஷனுக்குப் பாஹ்ய சமுசார மனைத்தும் வந்ததென் றறி. உத்பவம், பெருத்தல், ஜரை, மரணமாதி இத்தேகத்தின் தர்மங்கள். சைசவம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்கிய மிவை இதன் அவஸ்தா பேதங்கள். வர்ண ஆசிரமமாதி நியமமாம். மானம், அவமானுதி இதன் விசேஷங்களாகும். இத்தூலமோ ரோகங்க ளனைத்திற்கும் ஆஸ்பத(இருப்பிட)மா யிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவைகள், சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களை யறிவதால் ஞானேந்திரியங்களாம். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை, வசனுதிக் கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்

திரியங்களாம். அந்தக்கரணம் ஒன்றே ஸங்கற்ப விகற்பாதி விருத்தி, வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தானுசந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தாற் கிரமமாய், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகார மாகும். ஸ்வர்ணம் ஜலம் முதலியன விருத்தி பேதத்தால் நானு ரூபமாவது போலப் பிராணன் ஒன்றே, தன் விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்து விதமாயிருக்கும். ஆகாசாதி பூத பஞ்சகம், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணுதி வாயு பஞ்சகம், மனுதி அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், அவித்தை, காமம், கர்மம் இவ்வெட்டையும் புரியஷ்டகம் என்றும், சூக்ஷ்ம தேக மென்றுங் கூறுவர். அபஞ்சீகிருத பஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களா லானதாய், வாசனையோடுங் கூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அனுபவித்தற்கு சாதனமா யிருக்கும் இந்த லிங்க தேகம் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அநாதியுபாதி. இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னம். இவ் வவஸ்தையில் மனமே நானுவித சாக்கிரத் வாசனையால் கர்த்திரு முதலிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மனமாத்திரத்தை யுபாதியா யடைந்து அதனுற் செய்யப்படுங் கர்மங்களிற் பற்றின்றி அவைக்கெல்லாம் சாக்ஷி மாத்திரமா யிருக்கும். வாச்சி முதலியன தச்சனது தொழிலுக்குக் கரணமாதல் போல, ஞானரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு மிந்த லிங்க தேகம் கரணம். அக் கரணமும் ஆத்ம ஸந்நிதி மாத்ரத்தாலேயே ஸர்வ கர்மங்களும் செய்வதால், அவ்வாத்மா எப்போதும்

விகார மின்றி யசங்கமாகவே யிருக்கும். சக்ஷுவின் குண தோஷ வசத்தாலுண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள் (குருடு, மந்ததிருஷ்டி, நல்ல திருஷ்டி), அங்ஙனமே பதிர, மூகத்வங்கள் (செவிட்டு, ஊமைத்தன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சுரோத்திராதி இந்திரிய தர்மங்களே யன்றி சுத்த மா யுள்ள ஆத்மாவின் தர்மங்க ளாகா. உச்வாச, நிச்வா சங்கள் (மேல் கீழ் போக்கு வரத்தா யுள்ள சுவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின் தர்மங்கள். பசி, தாகம் பிராணன் ஒன்றன் தர்மம். அந்தக் கரண மொன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு சக்ஷுவாதி இந்தி ரியங்களிற் பொருந்தி திடமாக நான் என் றபிமானிக்கும். அதுவே அகங்காரம். அவ்வகங்காரமே கர்த்தா, போக்தா அபிமானியாய், சத்வாதி முக்குண வசத்தால் வரும் அவஸ் தாத்திரயத்தையு மனுபவித்து, அனுகூல விஷயங்களிற் சுகத்தையும், பிரதிகூல விஷயங்களிற் றுக்கத்தையு மடையாநிற்கும். ஆதலால், சுகதுக்கங்கள் அகங்கார தர்ம மன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவின தன்று. விஷயங்க ளனைத்தும் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த் தோன்று வதல்லாமல் சுயமே யுள்ளவாறு பிரிய மாகா. உண்மை யில் ஆத்மாவே யாவர்க்கும் அத்தியந்தம் பிரியமா யிருப்ப தால், அவ்வாத்மா ஸதானந்த சொரூபம். அதற்குத் துக்கம் ஒரு சிறிது மில்லை. இந் நிர்விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனைவர்க்கு மனுபவம். இதில் சுருதி, பிரத்தி யக்ஷம், ஐதீகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்கள்.

அவ்வியக்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்க ளுற்றதாய், திரிகுணாத்மிகை(முக்குண ரூபி)யாய், புத்தி மான்களால் தன் காரியங்கொண் டனுமானிக்கப்பட்ட

தாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண்டாக்குவதாய், சத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம், அபின்னம், பின்னுபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவப்பிரகாரமு மல்லாமல் அநிர்வசனீய (இன்னதென் றுரைக்கக் கூடாத) சொரூபமாய், அனுதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப்பிராந்தி நசிப்பது போல சுத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புதமான ஓர் பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தியுள்ளது. யாவரு மறிவதா யுள்ள தங் காரியத்தாற் பிரஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) கிரியா ரூபியான ரஜோகுண சக்தி, விக்ஷேப சக்தி யெனப்பட்டு சர்வப் பிரவிருத்திகட்கு மேதுவா யிருக்கும். இதனுலேயே ராகாதி, துக்காதிகளான மனோ விகாரங்க ளெல்லா முண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அசூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷை, மச்சரம் முதலான மனவிகாரங்களிதன் தர்மங்கள். இவ்விக்ஷேப சக்தி புருஷர்க்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாக்குந் தோஷத்தால் பந்த ஹேது. (3) தமோகுண சக்தி ஆவரண சக்தி யென்னப்படும். இதனுலேயே வஸ்து அந்நியதாவாய் (வேருய்) விளங்குகின்றது. விக்ஷேப சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே புருஷனது சம்சாரத்திற் காதிகாரணம். இவ்வாவரண சக்தியா லாவிருத (மூடப்பட்டவ)ன், பிராக்ஞுனுயினும், பண்டிதனுயினும், சதுரனுயினும், சூக்ஷ்மார்த்த மறிந்தவனுயினும், ஸர்வ வல்லபனுயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்ருய் வெகுவிதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப்பா லதனை யறியாதவனுய், அஞ்ஞானப் பிராந்தியா

லாரோபிதமான வஸ்துக்களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்றான். மகா சாமர்த்திய முள்ளதாய், எவராலும் நீக்கற் கரியதா யிருக்கும் இத்தமோகுண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை, அபாவனை (ஏதுமறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினு மறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரீதபாவனை (மாறுகவறிதல்) என்னுமிவை விட்டு நீங்குகிற தில்லை. அவனை விக்ஷேபசக்தியு மெப்போது மிழுத்தலைத்து வைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்துவம் இவை தமோகுண விகாரங்கள். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாதவனாய், நித்திரை புரிபவன்போலும், ஸ்தம்பம்போலும் மூடமாயிருக்கிறான். இனி (1) சத்துவ குணம் ஜலம்போ லதிக பரிசுத்த மாயினும் ரஜஸ், தமோகுணங்களைச் சேர்ந்ததால், (க) மலினமாகிய் பந்தஹேதுவாம். ஆத்மா, இதில் பிரதிபிம்பித்து ஜக மனைத்துஞ் சூரியன்போலப் பிரகாசிப்பிக்கும். அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன, யம நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களி னீக்கம் இவை புருஷயத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜஸ், தம ஸதிக மின்றிய (உ) மிசிரசத்துவத்தின் தர்மங்கள். (ங) விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால், ஸ்வாத்மானுபூதி, பரமசாந்தி, நித்யதிருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்த மடைதற் கேதுவான பிரஹ்ம நிஷ்டை இவை வித்தியாம். திரிகுணங்களோடுங் கூடின இந்த அவ்வியக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரணதேகம். சர்வ இந்திரிய, மனவிருத்திகள் லீனமான சுழுப்தி இதனவஸ்தை. இவ் வவஸ்தையில் 'ஒன்றுமறியாது சுகமாய்த்

தூங்கினேம்' என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமா யிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அகங்காரமாதி விகார மனைத்தும், விஷய சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மற்றும் அவ்யக்த பரியந்த ஜக மனைத்துமான இதுவேஅனாத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மஹதத்துவம் முதல் தேக முடிவாக வுள்ள இவ்வனாத்மா, கானல் ஜலம்போல அசத்தாகும் என நீ யறி.

சிஷ்யனே! எதனை யறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத்தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானே அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை யினி யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்று மனுபவத்தால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப் பட்ட) அர்த்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், பஞ்ச கோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும் அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த ('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மா. எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ அச்சர்வமும் எதனைச் சிறிதுய பார்க்கிறதில்லையோ, எது புத்தியாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிற தில்லையோ, எதனல் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ எதனை யிஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்க வில்லையோ, யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜடமான விச்ச கலமும் விளங்குகின்றனவோ, எதனது ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் பிரேரேபிக்க (ஏவ)

ப்பட்டவை போலத் தத்தங் காரியங்களிற் பிரவேசிக்கின்றனவோ, நித்திய ஞான சொரூபமான எதனல் அகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும், விஷயங்களும், சுகாதிகளுங் கடத்தைப்போலத் திருசியமா யறியப் படுகின்றனவோ, எதனுல் உயிரும் வாக்கும் மற்றவையும் சரிக் (அசை) கின்றனவோ அந்த அந்தராத்மா புராண புருஷனுய், நிரந்தரமாய், அகண்ட பரிபூரணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும் சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமா யிருக்கிறது. இத்தேகத்தின் கண், ஹிருதய குகையில் அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாபகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்ருத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மா ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. மன அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக இந்திரியப் பிராணுதிகளின் செயல்களையு மறிவதாய், தப்தாயப் பிண்டத்தில் அக்கினிபோ லவைகளில் அனுஸ்யூதமா யிருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறதுமில்லை; ஒரு விகார மடைகிறது மில்லை. இவ்வாத்மா ஜநியாது, மரியாது, பெருக்காது, இளைக்காது; வேறு விகாரங்களு முருது. கடம் நசிக்கினும் நசியாத கடாகாசம் போல், இத்தேகம் மரிக்கினும் மரணமுருத நித்திய ஸ்வரூபம். பிரகிருதி (காரணமாயை), விகிருதி (அதன் காரியங்) கட்கு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சத்து அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பித்து நிர்விசேஷமாய், ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் புத்திக்கு சாக்ஷியா யிருந்து 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்தியாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கு மப் பரமாத்மாவை ஏகாக்கிர சித்தத்தால் 'இந்த

நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமா யறி. இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்னாத்மாவை யுன்னிலேயே நீ யுணர்ந்த வதனால் ஜனனமரணத் தரங்கங்க ளுள்ள அபார சம்சார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தனாய்ப் பிரஹ்ம சொரூப மாத்திரமா யிருக்கக்கடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான்) எனும் புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தம். இப்பந்தம் புருஷனுக்கு ஜனனமரணங் கொடுக்குங் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத்தேகாதிகளை சத்தியமா யெண்ணி இதி லாத்மபுத்தி செய்து கோசகாரப்புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய்நூலாற் றன்னைக் காத்து நசிப்பதுபோல சப்தாதி விஷயங்களா லிதனைப் போஷித்து நாச முறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப்பட்டவர்க் கெல்லாம் விவேக மின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜுபுத்தி போல வஸ்து வல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்றல் சுபாவ மாதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்வைதமாய், தன் நிர்மல ஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்மாவை, சூரியனை ராகு மறைத்தல்போலவே தமோ மயமான இவ்வாவரண சக்தி மறைக்கவும், புருஷன் தன் சொரூப ஞானத்தை மறந்து, மோகமா முதலையால் விழுங்கப்பட்டவனாய், அம்மோகத்தால் தானல்லாத சரீரத்தைத் தானாக எண்ணிக் காமக்குரோதாதிகளுடன் கூடி புத்தி கெட்டு அப்புத்தியி னவஸ்தைக ளனைத்தையும் தன்னதாக வபிமானித்து அதனால் விஷய விஷம் நிரம்பிய அபார சம்சார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும் எழுந்தும் ஓர் கதியின்றிப் பிரமிக்கும்படி

ரஜோகுண விக்ஷேப சக்தி மகத்தான துன்பஞ் செய்து வைக்கின்றது. சூரியனது கிரணத்தா லுண்டான மேக பங்திகள் அச்சூரியனை மறைத்துப் படர்ந்து விருத்தி யாதல் போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அகங்கார பந்தம் அவ்வாத்மாவை மறைத்துத் தானும் விருத்தி யாகின்றது. மழைக் காலத்தில் மேகங் களால் சூரியன் மறைபட்ட தினத்தில் பனியும் குளிர்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கந் தருவதுபோல, தமோ குண ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும்போது ரஜோ குண விக்ஷேபசக்தி அவ்வஞ்ஞானியை மோகத்தால் தா னல்லாத் தேகந் தானாக மயங்கச்செய்து நானாவித துக் கங்களால் மிகவுந் துன்புறச் செய்வதால், இவ்விரண்டு சக்தி களாலுமே புருஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச் சம்சார விருக்ஷத்திற்குத் தமஸ் (ஆவரணம்) பீஜம்; தேகா த்மபுத்தி அங்குரம்; ராகம் தளிர்; கர்மம் ஜலம்; தேகம் அடிக்கட்டை; உயிர்கள் சாகைகள்; இந்திரியங்கள் அவற் றின் நுனிகள்; விஷயங்கள் புஷ்பங்கள்; நானா கர்மத்தா லுண்டாம் நானாவித துக்கம் பழம்; அம்மரத்தி லுள்ள ஜீவன் இதனைப் பக்ஷிக்கும் பக்ஷி. அஞ்ஞானத்தா லுண் டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம மரண ஜராதுக்காதிகளை மேன்மே லுண்டாக்கும் இந்த அனாத்ம சம்சாரபந்தம் உற்பத்தி யின்றிய அனாதியே யாயினும், சுருதியைப் பிரமாண மென நம்பி, அதனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமதனால் உண்டாகு மந்தக்கரண சுத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும் தியானத்தால் மாலின்ய மின்றித் தீட் டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷ ஞானமென்னுங் கூரான வாளி னால் சமூலம் நாசமாம். அதன்றி மற்ற அஸ்திர சஸ்திரங்

களாலும், வாயு அக்கினிகளாலும், கோடி கர்மங்களாலும் அதனைச் சேதிக்க சக்கியமாகாது.

ஆத்மா, தன் னஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்ன மயாதி பஞ்ச கோசங்களான் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தான் மூடப்பட்ட வாபிஜலம் போல சுத்தமாய்த் தோற்றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள்ளும்போது பரிசுத்தமாய், தாக தாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப் பரம சௌக்கிய முண்டாக்கும் அந்த ஜலம்போல, சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆத்மாவினின்றும் திருசியப் பஞ்ச கோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித்துத் தள்ளும் அபவாதத்தால் முஞ்சம்புல்லின் மத்தியில் இஷீகை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திருசிய வர்க்கங்கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்கா(ஆந்தரமா)ய், பரிசுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவிற் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவிற் கற்பிதமான அத்திருசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவே யெனப் பிரவிலாபித்து ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றானோ அவனே முக்தன். ஆதலால் விவேகி, தன்பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்மானாத்ம விவேசனம் செய்யவேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்தமடைகின்றனன். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களுள்:—

அன்னத்தா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிந்த ஸ்தூல தேகம்

அன்னமய கோசம். தோல், ரத்தம், மாமிசம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னு மின்றி மத்தியத்தில் மாத்திரந் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் விகாரமுற்று, ஓர் நியமமு மில்லாமல் கடம்போல் திருசியமாய், ஜடமாய், நாஞவாய், நியம்யமாய் (ஏவப்படத்தக்கதாய்) இருக்குந்தேகம், சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வச் சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பது போல, அஸ்த பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுருத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்க ளான அதன் தர்மம், கர்மம், அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷிமாத்திரமா யிருந்து சுய மறிந்துகொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆத்மாவாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மாவாகாது. ஜடஞன மூடன் துவக்கு, மாம்ச, அஸ்தி, மல, மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்ம ஞானி, தேகம், ஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என்றெண்ணுவன். விசாரசீலனுய்த் திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மா, இத்தேக விலக்ஷணமாய்த் தன்மய மாகவே யிருக்கும் பரமார்த்த பிரஹ்ம சொரூபமாகவே தன்னை எப்போது மறிவான். தேகாத்மபுத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி துக்கபீஜ மாதலால், உன் சாயாசரீரம், பிரதிபிம்பதேகம், மனோராஜ்யவுடல், சொப்பன வுடம்பு இவைகளில் ஆத்மபுத்தி வைக்காததுபோல, தோல், மாமிச, எலும்பாதி விகாரமான இத்தூல தேகத்திலும் ஆத்மபுத்தி சிறிதும் வையாது, பிரயத்னத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்விகற்பப்

பிரஹ்மத்தில் ஆத்மபுத்தி வைத்ததால் மனதை நாசஞ் செய்து பரம சாந்தி பெறுவாயாக. பின்னே யுனக்குப் பவமேயில்லை. வேதாந்தார்த்தங்களை நன்று யறிந்த வித்வானாயினும் பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை எதுவரை விடமாட்டானோ அது பரியந்த மவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் வார்த்தையுங்கூடி யில்லை.

கர்மேந்திரியங்களைந்துடன் பிராணன் சேர்ந்து பிராணமய கோசம். முற்கூறிய அன்னமயகோசம் இப்பிராணமயத்தாற் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன் கிரியைகளிற் பிரவிருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய், அதனைப் போலவே யுள் வெளியிற் போக்கு வரத் துள்ளதாய், இஷ்டம் அநிஷ்டம், அந்நியம் தனது என்றொன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமா யிருத்தலின் இப்பிராணமய கோசமும் ஆத்மாவாகாது.

ஞானேந்திரியங்களைந்துடன் கூடின மனமே மனோமயகோசம். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்ப காரணமாய், நாமாதி நானா விருத்தி பேதத்தோடுங் கூடி மகாபல முள்ளதாய், முற்கூறிய பிராணமய கோசத்திற் பூர்ணமாய் அதனை முற்றும் பரவியிருக்கும். பஞ்சேந்திரியங்க ளென்னும் பஞ்சஹோதாக்(ஹோமம்செய்வோர்) களால், சப்தாதி விஷயங்களாகிற நெய்யினாலும், வாசனைகளாகிற சமித்துக்களினாலும் வளர்க்கப்பட்டு மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினி இந்தப் பிரபஞ்ச மெல்லாந் தகிக்கின்றது(தாப முண்டாக்குகிறது). மனத்தை யன்றி வேறு அவித்தை யில்லை. அதுவே பவபந்த ஹேதுவான அவித்தை. அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கி லனைத்தும் நாசமாம். முன் யாதொரு

வஸ்துவு மின்றிய ஸ்வப்னுவஸ்தையில் மனமே தன் சாமர்த்தியத்தால் போக்தா முதலாய்த் தோற்றப்பட்ட ஸ்வப்ன ஜக மனைத்தையும் எங்ஙன முண்டாக்குகின்றதோ, அங்ஙமே இந்த ஜாக்கிரத்திலும் மனதா லுண்டாய்க் காணப்பட்ட இவை யாவும் அம்மனோ விலாசமே. சுழுப்தியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றுந் தோன்ருதது யாவர்க்கு மனுபவமாதலால், புருஷனுக் கிச்சம்சாரபந்தம் மனக்கற்பித மன்றி யுண்மையில் பவபந்த மில்லை. வாயுதானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப் பின் விலக்கிவிடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கயிற்ருற் பசுவைக் கட்டிப் பின் னவிழ்த்து விடுதல் போலும், மனம் முக்குணங்களில் ரஜஸ், தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி,தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகம்(ஆசை)உண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜஸ், தம வின்றிய சுத்தஸத்வத்தை யனுசரித்ததால், வந்த அவ்விஷயங்களை விஷம்போ லகற்றும் விராகத்தாலும், விவேகத்தாலும் நிர்மலமாய் மோக்ஷத்தையுந் தருங் காரணமா யிருத்தலால், புத்திமானுன முமுக்ஷு அவ்விவேக வைராக்கிய மிரண்டையும் முன்னம் திடமா யடைய வேண்டும். மனம் என்னும் நாம முள்ள மகா வியாக்ர மொன்று (ஓர்புலி), விஷய மாகின்ற மகாரண்யப் பிரதேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களான முமுக்ஷுக்கள் அம்மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம். ஜீவனுக்கு ஸ்தூல சூக்ஷ்ம விஷயங்க ளனைத்தையும், சரீர வர்ண ஆசிரம ஜாதி பேதங்களையும், குணம் கிரியை ஹேது பலன் இவைகளையும் மனமே யெப்போதுந் தோற்றுவிக்கின்றது. இவ்வற்ப மனம் அசங்க சித்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து, தேக இந்திரியப் பிராண குணங்

களாற் பந்திப்பித்து, தன்னாற் செய்யப்பட்ட கர்ம பலபோ கத்தில் நான், எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய் கிறது. அத்தியாச தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக் கிப் பொய்யான சம்சார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸகுண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட் கிதுவே ஜனனமாதி துக்கங் கொடுக்கும் மூலகாரணம். வாயுவால் மேகமண்டலம் சுழல்வது போல மனதால் இஜ் ஜக மனைத்தும் பிரமைகொண்டு சுற்றுகின்ற தல்லவா! இத னாலேயே தத்துவ வித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத் தையே அவித்தை யென்பர். ஆகையால் முமுக்ஷு, தன் பிரயத்தனத்தால் இம்மனதைச் சோதிக்கவேண்டும் இது சோதனை செய்யப்பட்டு சுத்த மாம்போது மோக்ஷம் கரதலக் கனிபோலாம். மோக்ஷமாத்திரத்தி லுள்ள ஆசை யால் இதர விஷயாசையை நிர்மூல மாக்கி சர்வ கருமங் களையுந் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணாதி நிஷ்டனா யுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவி ருத்திப்பன். ஆதியந்த முள்ளதாய், பரிணாமியாய், துக் காத்மகமாய், திருசிய விஷயமா யிருத்தலின் இம்மனோ மயகோசமும், திரஷ்டாவாய்ப் பரமமா யுள்ள ஆத்மா வாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடின புத்தியே விஜ் ஞானமய கோசம். இது புருஷனுக்கு சம்சார காரண மாய், பிரகிருதி விகாரமாய், அனாதியாய், சித்பிரதி பிம் பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்கார சுபாவனான ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடிய கர்த்தாவாய், ஞானக்கிரியைக ளுள்ளதாய், சர்வதா தேகேந்திரியாதிகளை நானென்றும், அவற்றின் ஆசிரம,

தர்ம, கர்ம, குணங்களை என்னதென்றும் மிகவும் அபிமானித்து, பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாப கர்மங்களைச் செய்து, அக் கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ அதோ லோகங்களிற் போவதும் வருவதுமா யலைந்து திரிந்து, நானா விசித்திர யோனிகளிற்கூடி, ஜாக்ர ஸ்வப்னாதி யவஸ்தைக ளுற்று, சுக துக்கங்க ளாகிற அக் கர்மபல போகங்களைப் புஜிக்கின்றது. இவ் விஞ்ஞானமயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருதயத்திற் கூடஸ்தனாய், சுயஞ் ஜோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கி)க்கொண் டிருக்கும் ஆத்மா சுபாவமாகவே, ஏக சத்திய சர்வாத்மக பரிபூர்ண நிர்விகார பரமாத்மாவா யிருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியா யிருக்கும் இவ் விஞ்ஞானமய கோச புத்தியின் அத்தியாச தாதாத்மியத்தால்(பொய்க் கூட்டுறவால்) மித்யா பரிச்சேத மடைந்து, 'அக் கோசமே நான்' என்று, மண்ணின் வேறாகக் குடத்தைக் காண்பது போலத் தன்னைத் தனக் கன்ய மாகவும், கர்த்தா போக்தா வாதியாக அயவிகார முற்ற நிர்விகார அக்கினி போல அவ் வுபாதியின் தர்மங்களைத் தானடைந்த தாகவும் மதித்து பிரமையினால் சம்சாரத்தை யடைகின்றது."

என் றுரைத்த குருவை நோக்கி, "குருமூர்த்தி! பரமாத்மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனாலேனும் அனாதி ஜீவ பாவம் தோன்றிற் றெனின் அவ் வனாதி யுபாதிக்கு அந்தமு மில்லையாமே. இன்றெனின் ஜீவ பாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே. அங்ஙனமாயின் இதன் மோக்ஷமுற லெங்ஙனம்? இதனை யருள் செய்ய வேண்டும்" எனக் கேட்ட சிஷ்யனைப் பார்த்து, "வித்வா

ஞான சிஷ்யா! நன்றாய்க் கேட்டனை. யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதானமாய்க் கேள். பிராந்தி மோகத்தாற் கற்பிதமான வஸ்துக்களை யெல்லாம் பிரமாணத்தால் நன்றாக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி அப் பிராந்தி நாசத்தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிகள் போல, பிராந்தி யுள்ளவரை தோற்று மவை அப் பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்து வாகாது அசத்தாய் நசித்தலால், அசங்க நிஷ்கிரிய நிர்க்குண நிர்விகார நிராகார சச்சிதானந்த பிரத்தியக் ஸாக்ஷி சொரூபமாய், ஆகாசத்தில் நீலாதி போலப் பிரமையா லன்றி யொருவஸ்து சம்பந்தமு முறாத ஆத்மாவுக்கு, பிராந்தி ஞானத்தால் வந்த புத்தி யாகிற அனாதி மித்யா வுபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானல் ஜலம்போற் கற்பிதமான அசத்ய ஜீவ பாவம், அனாதியே யாயினும் வஸ்து வாகாமையின், அழுக்கு ஜலத்தி னழுக்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம் போல, ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தால் ஆத்மாவினின் றும் அனாதியவித்தை, அதன் காரிய அஹங்காராதி யசத்துபாதிகளை நேதி செய்து நீக்கும்போது, நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும் சுருதி சம்மத பிரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத்தா லப் பிராந்தி நசிக்கவே, அனாதிப் பிராக பாவம் அந்தமுறல் போலவும், ஜாக்கிரத்தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்ட மாதல் போலவும் சமூலம் (அனாதி யவித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசமடையும். ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தா லுண்டான சத்திய ஞானத்தா லன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவ பாவ பந்த மோக்ஷ முண்டாகாததால், நீயும் விவேகித்து அகங்காராதி யசத்துக்களை யகற்று. இந்த விஜ்ஞானமய கோசமும் விகாரியாய்,

ஜடமாய், பரிச்சின்னமாய், திருசியமாய், வியபிசாரியாய் (ஒருபடித்தா யிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ்டமான ஆத்மா வாகாது. அநித்யம் நித்திய மாகுமா ?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடின அவித்யா விருத்தியே ஆனந்தமய கோசம். ஜாக்ர ஸ்வப்னங்களி லிஷ்ட முண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப, அனுபவத்தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத்தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமா யனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியிற் பிரயத்தன மின்றியே ஆனந்தமயமா யனுதினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதான இவ் வானந்தமய கோசத்தின் பூர்ணானுபவமே ஸாதுக்களாகிய விவேகிகள் சர்வதா அடைவதாம். ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ய காரியமாய், விசார சங்காதங்களி னுட்பட்டதா யிருத்தலின் இவ் வானந்த கோசமும் பரமமான ஆத்மா வாகாது.

இப் பஞ்சகோசங்களையும் ஆத்மா வன்றென நீக்குங்கால் அவ் வபவாதத்தின் முடிவில், இவற்றின் விலக்ஷணமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், சுயஞ்ஜோதியாய், நிர்விகார நிரஞ்ஜன நித்ய போதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமு மாகாது அதன் தர்மமு முறாது அதனை யறிந்துகொண் டிருக்கும் தேவதத்தனைப் போல, திருசிய பஞ்சகோசங்களு மாகாது அவற்றின் தர்மமு மடையாது அவற்றை யறிந்துகொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ் வாத்மாவையே 'அஹம்' என அறியவேண்டும்'' என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன்,

"குருவே! இப் பஞ்சகோசங்களும் சுத்த மித்தை யென யூகத்தால் நேதிசெய்து நீக்கிய பின், சுத்த சூன் யமன்றி 'நான்' என் றென்றுங் காணேமே. ஆதலால், 'அஹம்' என்றறியத் தக்க ஆத்மவஸ்து வேறே திருக்கின் றது?" என்று வினவ, குரு, "வித்வானன சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்த னுதலா லுண்மை சொன்னுய். 'எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ அது அதற்குச் சாக்ஷி; அறியாதது சாக்ஷி யன்று' என்னும் நியாயத்தால், அஸ்திரமாய் நாளு ரூப விகாரத்தோடு கூடிய அஹங்கா ராதி திருசிய வஸ்துக்களின் பாவத்தை (இருப்பை)யும், அவற்றின் அபாவ ரூபமான சூன்யத்தையும் இவற்றின் மேல் ஞான சொரூபமா யிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷி யாய், மேல் தன்னை யறிதற் கொன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜஸால் தான்றனே யறிவதால் தனக்கும் சாக்ஷியா யிருந்து, ஜாக்ர ஸ்வப்ந சுழுப்திகளில் ஏகமாய், பிரத்திய காத்மாவாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா தானகவே ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் நித்திய ஞானனந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்) என் றறிவாயாக. மூடன், கட ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப் பிரதிபிம்பத்தை சூரிய னென்பன்; விவேகி, கடம் ஜலம் பிரதிபிம்பம் இவற்றை விட்டு, ஆகாசத்தில் ஏகமாய்த் தாக்கற்று இம் மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து சுயம் பிரகா சித்துக்கொண் டிருக்கும் சூரியனை யுள்ளபடி யறிவான். அதுபோல, அஞ்ஞனுைய மூடன், பிராந்தியால் தேகத்தின் கண் புத்தியுபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப ஜீவனை அஹமென் றெண்ணுவன்; விவேக ஞான வித்வான், தேகம் புத்தி சிதாபாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயாகாசத்

தில் ஏகமாய், இவை யாவு மறிந்துகொண்டு நித்தியமாய், சர்வத்திலும் நிறைந்து அச் சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய், வியாபகமாய், ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷண மாய், உள் வெளி யின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கும் அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜ ரூப ஆத்மாவை நன்குய் விசாரித் தறிந்து, அதனுல் நிர் மலனுய், ஜனன மரணுதிக ளற்று ஒன்றுனும் பயமின்றி துக்கரகிதனுய், நிச்சலானந்தகன சொரூப மாகின்றுன். ஸத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த ஏகரஸ நித்ய நிரந்தர ஸ்வதஸித்த சுத்த பிரத்தியக் அபின்ன பிரஹ்மத்தை யுள் ளவாறு அகமென அனுபவமா யறிந்த ஞானி மீண்டும் இச் சம்சார மடைத லின்றி அவ் வத்வைதானந்தப் பிரஹ் மமே யாவதால், 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் பிரஹ்மாத் மைக்கிய ஞானமே சம்சார பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற மூக்கிய காரணம். இந்த பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தை யன்றி பவபந்த மோக்ஷத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழி யில்லை யாதலால், நீயும் 'அஹம் பிரஹ்மம், பிரஹ்மாஹம், பிரஹ் மைவாஹம்' என் றுன்னை யனுபவமா யெப்போது மறி.

இந்தப் பிரஹ்மம், தன்னில் வேறு வஸ்து வின்மையின் பரமாத்வைதமாம். மிருத்காரிய கும்பத்திற்கு மண்ணுரு வத்தை யன்றி வேறு ரூப மின்மையின், மண்ணை யன்றி யன்யமாய்க் கடத்தைக் காட்ட எவனும் சமர்த்த னுகாமை யால்,மோகத்தாற் கற்பிதமாய் நாமமாத்திரமா யிருக்கும் அசத்திய கும்பம் சத்திய மண்மாத்திரமா யதற் கற்பமும் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்திற் கற் பிதமா யன்யம்போற் றேற்றும் யாவும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானமே யாரோபமெனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜு

ஸர்ப்பம்போ லுண்மையி லின்றி சுத்தப் பொய்யாகத் தோற்றுமவை, ஆரோப ரஜதம் தன் னதிஷ்டான சுக்திக் கன்யமின்றி யச் சுக்தியே யாதல்போ லவ் வதிஷ்டானத் திற் கன்யமின்றி யதிஷ்டானமே யாதல் போலவும்,பிராந்த ஞன மூடனுக்கு, அஞ்ஞானப் பிரமையால் நானாரூப இச் சர்வ ஜகமாய் எது வெது திருசியமாய் சத்தியம்போற் ருேற்றுகின்றதோ, சாதுவே! யதார்த்த ஞான தசையில் பிரஹ்ம காரியமாய், அவ் வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்திற் கற் பிதமா யன்யமாய் சத்யம்போற் ருேற்று மச் சர்வமும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாரோப ஜகமெ னத் தோற்றலால், நாம மாத்ரமாய் அற்பமு மோர் பொரு ளாயிராது சுத்த மித்தையாய், அவ் வதிஷ்டானப் பிரஹ் மத்திற் கன்ய மாகாது உதயாஸ்தமன ரஹித அச் சச்சிதா னந்தப் பிரஹ்மமாத்ரமாகவே யிருக்கின்றது. அன்றியும், பிரஹ்மத்திற் கன்யமாய் ஜகம் சத்தியமா யிருக்கிற தெ னின், பிரஹ்மத்தின் பரிபூரணத்துவத்திற் கானியும், 'இப் பிரபஞ்ச மனைத்தும் பிரஹ்மமே' என்றுரமாய் அதர்வண சுருதியிற் கூறும் வேதத்திற்கு அப்பிரமாணத்வ ஸித்தி யும், 'சர்வ பூதங்களு மென்னி லில்லை; ஏகனும் யானு மவற் றிலில்லை' என் றுரைத்த சர்வஜ்ஞன ஈசுவரனுக்கு அசத் திய வாதித்வமும் வரும். இம் மூன்று தோஷங்களும் ஸாதுக்களான மகான்களுக்கு சம்மத மாகாது. அதுவு மன்றி சுழுப்தியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்ருது, முற்கூறிய படி விசாரிக்கில் சொப்பன ஜகம்போல வெறும் பொய் யாய்ப் போதலின், அங்ஙனங் கூறும் மோகமரு அம்மூடர் வசனம் தூங்குவோனது பிதற்றல்போ லசத்தியமாம். அதனல் பிரஹ்மமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது.

அத்விதியமாய், அரூப அக்கிரிய அவ்யக்த அவ்வியய அப்பிரமேய ஆதியந்தரஹித சத்திய சாந்த பரிசுத்த ஆனந்தரஸ சொரூபமாய், மாயையாற் செய்யப்பட்ட சர்வ பேதங்களு மின்றி நித்ய நிரந்தர நிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிர் நாம நிர்விகற்ப சுயஞ்ஜோதியாய், ஞாதிரு ஞான ஞேய மென்னுந் திரிபுடி சூன்ய கேவல அகண்ட சின்மாத்ர மாய் சதா பிரகாசிக்கு மிந்த பரப்பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிக ளறிகின்றூர்கள்.

சிஷ்யனே! பற்றவும் விடவுங் கூடாததாய், மனவாக்குகட் ககோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதியந்த மற்ற அப் பரிபூர்ணப் பிரஹ்மமே நாமும், நீயும், மற்ற ஜீவர்களும். இவ்வாறு சோதிக்கப்பட்டுத் 'தத்' 'துவம்' பதங்களா லறியப்பட்ட பிரஹ்ம ஜீவர்க்கு, 'தத்துவமஸி' மகா வாக்கியமும், இன்னு மனேக மகா வாக்கியங்களும் முறையே, ஈசுவரனது மாயை யாதியும், ஜீவனது பஞ்சகோசங்களு மென்னப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய வுபாதிகளால் சூரியனும் மின்மினியும், ராஜனும் சேவகனும், சமுத்திரமும் கிணறும், மேருவும் அணுவும் போன்று விரோத தர்மங்க ளூற்று ஏகத்துவ முருத வாச்சியார்த்தத்தால் ஐக்கியங் கூறுமல், லக்ஷணைகளில் இங்கு பய னின்றிய ஜகதி, அஜகதி (விட்டது, விடாதது) களை விட்டு ஜகதஜகதி (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையால், 'சோயந் தேவதத்த:' என்னும் வாக்கானது விரோத தர்மங்களை நீக்கி அவன தேகத்வ மறிவிப்பது போல, பிரஹ்மத்திற் கற்பிதத் துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும், ரஜ்ஜு—சர்ப்பம், சொப்பனம் போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசிய விருத்த

வுபாதிகளை யிரண்டிடத்தும் 'நேதி, நேதி' என யுக்தி கொண்டு நீக்கவே, முறையே ராஜ்யபார கேட யாதி, ராஜ சேவகர துபாதிகளை யகற்றும்போது, ராஜ சேவக ரின்றி மனுஷ்யத்வத்தா லொன்றுவது போல, ஈசுவர ஜீவ ரின்றிச் சின்மாத்ரமாய், அகண்டைகரசமாய் விருத்த மின்றிச் சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சுத்தமான லக்ஷ்யார்த்தத்தால் சுபாவ ஐக்கியத்தை நன்றாய்க் கூறுகின்றன. இந்தப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய வகண்ட பாவத்தை மஹாத்துக்களான ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நீயும் தேகாதி யசத்துக்களை நானன் றென நன்று யபவாதித்து, சொதசித்தமாய் ஆகா சம்போ லதி சூக்ஷ்மமாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கும் சத்திய ஞானனந்த பரிபூர்ண பிரஹ்மமே நானென்று தெளிவான புத்தியா லுன்னை யறி.

மண்ணி லுண்டாய் மண்மயமாகவே யிருக்கும் கடாதி சகலமும் மண்மாத்ரமே யாதல்போல்,சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தி லுண்டாய் பிரஹ்மமயமாகவே யிருக்கும் இவ் வுலகனைத்தும் பிரஹ்மமாத்ர மாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரையாற் கற்பிக்கப்பட்ட தேச கால விஷய ஞாதுரு முதலிய சர்வமும் மித்தையாதல்போல், இந்த ஜாக்கிரத்திலும் தன் னஞ்ஞானத்தாற் கற்பிக்கப்பட் டன்யம்போற் றோன்றும் தேக கரண பிராண அகங்காராதி ஜகம் சுத்த மித்தை யாயு மிருத்தலால், தன்னி லன்யமா யெதுவு மின்றி சத்தியமாய், ஆத்மாவா யிருக்கும் அதிசாந்த நிர்மல அத்வைதப் பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாக, 'அது நீ யாகிறாய்' (தத்துவமசி). ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி நீதி, குல கோத்திர, நாம ரூப, குறி குண, குண (நல்ல) தோஷ, ஆதி வியாதிகளும், பசி, தாக, சோக, மோக,

ஜரா, மரண மென்னும் ஷடூர்மிகளும், தேச கால விஷயாதிகளு மின்றி, சகல வாக்குகளாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணு லறியப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தாற் பாவிக்கப்பட்டு மற்றக் கரணங்களாற் பாவிக்கப் படாததாய், ஸ்தூலபுத்தி அறிதற் கரியதாய், பிராந்தி கற்பித மித்யா ஜகத்திற்கும் தனக்குந் தானே யாசிரய மானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி ஸ்திதி நாச ஹேதுவாய், காரிய நாமரூப சர்வ ஜகத்திற்கும், தனக்கு வேறு காரண மின்றிய பரம காரண மாயினும் காரண காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத் அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா கார்யம்) அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமாக்ஷரமாய், பிரமையால் சுவர்ணம் போல் நாம ரூப குண விகார பேதமாய்த் தோற்றினும் நிர்நாம நிரூப நிர்க்குண நிர்விகார நிர்ப்பேதமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போல நிச்சலமாய், நித்ய நிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிருப்ம நிர்விகற்ப நித்யமுக்த அவ்யய அனுதி பரிசுத்த பராத்பர பிரத்தியக் அகண்ட பரிபூர்ண சத்திய ஞானகன அனந்த ஆனந்த ஏகரசமாயுள்ள பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாய் 'அது நீ யாகிருய்' (தத்துவமஸி). இவ் வர்த்தத்தை யுக்தியோடு சூக்ஷம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனுற் கரதல ஜலம்போற் சம்சய மின்றிய தத்துவஞான முண்டாகும். சேனுசமூக மத்தியில் அரசனைப்போல் தேகாதி சங்காதங்கட்குள் ஞானமாத்ரமா யிருக்கும் பிரஹ்ம ரூப ஆத்மாவை விவேசித் தறிந்து, அதற் கன்யம்போற் ருேன்றும் திருசிய வர்க்கங்களை யவ்வஸ்துவாகவே பிரவிலாபித்து, அவ் வாத்மாவாகவே எப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற் றுபசாந்தனுவாய்.

புத்தி யாகின்ற குகையிலே சத் அஸத்துக்கு விலக்ஷண மான அத்விதீய சத்தியப் பிரஹ்ம வஸ்து விருக்கின்றது. எவன் அவ் வஸ்துவாகவே எப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானோ அவனுக்குப் பின்னர் சரீரகுகையிற் பிரவேசமேயில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலும், சம்சார காரண மாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவுங் கெட்டிப் பட்டு மகா பலமுள்ள அநாதி வாசனை அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தும திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்நத்தால், வரும் அவ் வாசனைகளை யப்போதே யடக்கிவிடு. வாசனாக்ஷயத்தைத் தான் வசிஷ்டாதி முனீசுவரர் முக்தி யென்பர். லோக வாசனை, தேக வாசனை, சாஸ்திர வாசனைகளால் ஆத்ம ஞானம் உள்ளபடி தோன்றாது. அன்றி 'சம்சார காராக் கிருகத்தி (சிறைச்சாலையி) னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ் வாசனாத் திரயமும் இருப்பு விலங்கு' என் றறிஞரு முரைப்பதால், லோகப்பற்று சாஸ்திரப்பற் றுடன், தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்கு மென்னுந் திட நிச்சயத்தால் தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகா தைரிய வானாய்ச் சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ ரஜோ குணங்களால் தமோகுணமும், மிசிர சத்துவத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சத்வத்தை யனு சரித்தவனாய், சாவதான சித்தத்தோடு, 'தத்துவமஸி' முதலிய மகா வாக்கியங்களால் ஜீவப்பிரஹ்மாபேதங் கூறும் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வா னுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று. புத்தி விருத்தி சாக்ஷி யாய் அஹமென அனுபவ மாகும் நானே அகண்ட பரி

பூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத் தேகத்தில் அகம் புத்தி சேஷ மில்லாது நாசமுறும் வரையி லும், சொப்பனபோ லிஜ்ஜீவ ஜகத் தோற்றம் விளங்கும்பரி யந்தமும், பிக்ஷையெடுத்தல் ஜலமலவிசர்ஜ்ஜன மன்றி தியானிக் கற்பமும் வேறுவேலை யின்மையி னெல்லாக் கால த்திலும், நித்திரை லோகவார்த்தை சப்தாதி விஷயங்கள் இவற்றால் சுவாத்தும சிந்தனையை மறத்தலுக்குச் சிறிதுமிட ங்கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருதயத்தில் அனுசந்தானிக் கும் ஏகாத்தும நிஷ்டாபலத்தால், வாசனை யற்று வஸ்து வில் திடபுத்தி யுண்டாதற்பொருட்டு, அவ்வாசனை வேகத் தால் ஒவ்வோர்கால முண்மைபோற் றோற்றிவரும் தேகேந் திரியாதிகளில் நான், எனது என்னும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாச மனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடு. ஜலாதி சம் பந்தத்தால் தோன்றும் துர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற்கட்டையின் சுபாவ சுகந்தம், அக் கட்டையை அரைப்பதால் துர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல, இந் நிரந்தர ஞானப்பியாச மென்னும் அரைத்தலால், மனம் ஆத்மாவில் லயிக்கு மவ்வளவே வாச னையும் நீங்கலால், சந்ததம் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம் நாசமுற, அதனால் ஹிருதயத்துள்ள அநாத்ம பாஹ்ய வாசனைகள் நிச்சேஷமாய் நீங்கவே, அவ் வாசனை ஜாலத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதிபந்த மின்றி சந்தன கந்தம்போல நிர்மலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும்.

சர்வப் பிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த் தோன்றும் அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிக

மாய்க் காணப்படுவதால் சர்வத்தையு மறிதல் கூடாது ஜட மாயிருத்தலால், இவ் வகங்காராதிகளையும், மனோரத சொப்பன சுழுப்திகளில் அடிக்கடி யில்லாததாய்க் காணப் படுமவற்றின் விகாரங்களையும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந் தறிவதால் சுருதி சொல்லும்படி ஜன்ம நாச மின்றிய நித் தியமாய், சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து அசத்து விலக்ஷணமா யிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரத்திய காத்மா வாகா. ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தாற் பிறந்த மல மாமிசமய பிண்டமான இப் பிண தேகத்தைச் சண்டாளன்போ லதிதூரத்தில் நீக்கி, இத் தூலத்திலும், புத்தி கற்பித இத னபிமானத்திலும், இதி லுள்ள நாம ரூப குல கோத்திர ஜாதி ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களி லும் அகம் புத்தியை விடுத்து சத்திய ஞானனந்த ஆத்மா வில் அகம் புத்தி வைத்து, எவ் வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப் பிரதிபிம்பம்போ லிஜ் ஜகமெல்லாம் சாயாமாத்திர மாய் விளங்குகிறதோ அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம் பிர காசப் பிரஹ்மத்தில், மகாகாசத்தில் கடாகாசத்தைப் போல ஆத்மாவைப் பிரவிலாபித்து, 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப அக்கிரிய அத்வைத அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபமான உன் நிஜ ரூபத்தை யனுபவ மாயறிந்து, கூத்தாடி தன் நிஜரூப மடைந்து வேஷரூபத்தை நீக்கிவிடுதல்போ லிப் பொய்யுடம்பை விட்டு, இப் பிண் டாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மல பாண்டம்போல் விசா ரித்து அறிவா லகற்றி, அந்நிச்சல அகண்ட பாவத்தால் அகண்ட சுகரூப கேவல பிரஹ்மமாத்ரமாய் சதாகாலமும் சும்மா விருந்து கிருத கிருத்தியனாய்ப் பரம சாந்தியடை.

புருஷனுக்கு சம்சார காரணமான பிரதிபந்தங்க ளனேக மிருக்கினும், முதல் விகாரமாக முளைக்கும் அகங் காரமே அவை யனைத்திற்கு மாதி காரணம். அனந்த மகிமை யுள்ள அகண்ட ஏகரச நிர்விகார சத்திய ஞானனந்த மூர்த்தியான வுனக்கு இவ் வகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாதாத்மிய வசத்தாலேயே ஜன்ம மரண ஜரா துக்காதி சம்சாரம் வந்தடைந்த தன்றி சுபாவமாகச் சிறிது மில்லாமையாலும், தேகத்தில் விஷ தோஷம் அற்ப மிருக்கினும் ஆரோக்கிய மில்லாதது போல அற்பமேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்பந்த மிருக்கும்வரை யார்க்கு மெவ்வளவும் மோக்ஷ மென்னும் பேச்சு மில்லாததாலும், தமசால் மூடப்பட்ட மூட புத்தியால் முன்பு தோன்றியஅகங் காரமும், அதன் காரிய நானு விகற்பமும் சேட மின்றி யத்தியந்தம் நசித்தலால் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்திதி பிரதி பந்த மின்றி விளங்கலின், பிரத்தியகாத்ம தத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச பரிபூர்ண சதானந்த ஸ்வரூப தத்துவத்தை யடைந்து, ராகுவால் விடுபட்டு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ் வகங்கார முக்தன் அது வாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹிருதய மாகின்ற பூமியில் மகா பல முள்ள அகங்கார மென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தாற் சுற்றப் பட்டு, அதன் குணத்திரய மென்னும் சிரத்திரயத்தால் எவரு மடையாவண்ணம் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணனந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹா நிதியை, மகா தைரியத் தோடு சுருதி சம்மத அனுபவ ஞான மென்னும் பெரிய வாளினல் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ் வகங்கார முத்தலைப் பாம்பை முற்றுந் தொலைத்த

வனே அடைந் தனுபவிக்க சமர்த்த னுதலாலும், நீயும், கர்த்தாவாய் விகாரியாய் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப முற்று அத னுல் சத்துப்போலத் தோன்றும் அகங்காரத்தில் ஆத்ம புத்தி விட்டு, அவ் வகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியினை யந்தர் முகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையி லடைத்த முட்போ லுனக்குத் தீங்கு செய்து வந்த உன் சத்துருவான அகங்காரத்தை ஞான வாளாற் கொன்று, உன் பரமார்த்த சொரூப மடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்டவனுய், ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய சுகத்தை யிஷ்டப் படி நன்று யனுபவித்துப் பூர்ணுத்மாவாய், அந்நிர்விகற்பப் பிரஹ்மபதத்தில் எப்போதும் தூஷ்ணீம்பாவ (மௌன) முற்றிரு.

இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் க்ஷணமாத்திரமேனும் மனதாற் சிந்திக்கப்படின் மீண்டு முயிர்பெற்று, காற்று லலையுங் கார்கால மேகம்போ லனந்த விக்ஷேபங்கள் செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திரு சிய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனை யுள்ள வனே பாசபத்தனும், அஃ தற்றவன் முக்தனு மாகலின், விஷய சிந்தனையே பேத பாவத்தால் பவ பந்த ஹேது வாக லானும், இவ்விஷய சிந்தனையால் அவ் வகங்கார சத்துரு வுக்குக் கொஞ்சமு மிடங் கொடுக்க லாகாது. வாடிய எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போ லிச் சிந்தனையே அகங்கார முயிர் பெற்றெழுங் காரண மாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரிய நாசத் தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பார்த்தலால், முன்னம் காரி யத் (சிந்தனத்)தை நீக்கு. காரிய சிந்தனை வளர்ந்தாற் காரண அகமாதி வாசனையும், அவ் வாசனு விருத்தியாற்

சிந்தனையும் விருத்தியாகும். அச் சிந்தனையால் பாஹ்யக் கிரியை யுண்டாம். இவ் விரண்டாலும் அவ் வாசனை மிக வளர்ந்து புருஷ ரனைவர்க்கும் பலவித சம்சார பந்த முண்டாக்கும். இப் பந்தத்தைச் சேதிக்க முன்சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டு மாதலாலும், அதற்கு சர்வ தேச, சர்வகால, சர்வாவஸ்தையிலும், 'நாநா ரூபமாய்த் தோன்று மிச் சர்வமும் பிரஹ்மமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியே மிக நல்ல உபாய மானதாலும், இந்தப் பிரஹ்ம பாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை யொடுங்க, அதனாற் சிந்தனை (நினைவு) யிறக்க, அதனால் வாசனை க்ஷய மாகும். அவ் வாசனாக்ஷயமே மோக்ஷ மாகும். இங்ஙனம் 'ஸர்வம் பிரஹ்மம்' என்னும் சத்வாஸனா முதிர்ச்சியால், அருணப் பிரபையால் இருள் போல அகமாதி மலின வாசனைகள் லயித்து, பின் சூரிய னுதிக்கவே இருட்டும், அதன் காரிய சர்வானர்த்தங்களும் சிறிது மின்றி நசிப்பது போல, அத்வைதானந் தானுபவ முதிக்கவே பந்தமும், அதனால் வந்த துக்க லேசமு மின்றி முற்றும் நசிப்பதால், நீயும் திருசியமாய்த் தோற்று மிவைகளைப் பிரஹ்மமாத்திர மாய்ப் பிரவிலாபித்து, 'அவ் வானந்த கனப் பிரஹ்ம மாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவனையால் பாஹ்யத்திலோ ஆந்தரத்திலோ சர்வ காலமும் சமாதி நிஷ்டனாய்க் கர்ம பந்த முள்ளவரை காலங் கழித்து வா.

இப் பிரஹ்ம நிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண)க் கூடாது. விடின், அப் பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலே) மிருத்யு வாகுமென்று பிரஹ்ம புத்திரரான * ஸனத்சுஜாத பகவான்

* கவியில் வசிஷ்ட ரெனப்பட்டிருக்கிறது.

விசேஷித் துரைத்திருப்ப தன்றி, ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நழுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம்பாவமும், அதனால் பந்தமும், அதனால் துன்பமு முண்டாவதால் ஞானிக் கிப் பிரமாதத்தை யன்றி வேறு அனர்த்த மில்லை. ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசி சற்றும் நில்லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல, பஹிர்முகப்பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞனு (ஞானியா)யினும் மாயை ஆவரணஞ்செய்தலால், தன்னை மறந்த மறதி விஷய மார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த வித்வானை பராமுகனையும், வியபிசாரி ஸ்திரீ தன்னிடத்தில் மோக முள்ள ஜார புருஷனை யலைப்பதுபோல புத்திதோஷங்களாற் பலவாறு ஆட்டிவைக்கும். என்னை? பிரமாதத்தினாற் சித்தம் சுவசுவரூபமாகின்ற லக்ஷயத்தினின்று அற்பம் நழுவுமாயின், கையினின்று நழுவிப் படிக்கட்டின்மேல் விழுந்த பந்தைப்போலாங்காங்கு பாஹ்ய விஷயங்களிற் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ் விஷயங்களை நல்லதென ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமக்கு வேண்டும் என்னுங் காம முண்டாம். அக் காமத்தாற் புருஷனுக்கு அவ் விஷயானுபவத்திற் குள்ள பிரவிருத்தி யுண்டாகும். அப் பிரவிருத்தியால் ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப்போய் அதோகதியி லாழ்ந்து திரும்பியேறி சொரூபத்தை யடைத லின்றி நாசமுறுவான். ஆதலால், பிரஹ்மநிஷ்டையிற் செய்யும் பிரமாதத்தை யன்றி பிரஹ்ம நிஷ்ட விவேகிகட்கு வேறு மிருத்தியு வில்லை. அந் நிரந்தர நிஷ்டை யுள்ளவனே சித்திபெறுவா னாதலால், சர்வானர்த்த ஹேது வான பிரமாதத்தா லுண்டாகும் சங்கற்பத்தைத் தள்ளி சாவதானமாய் அச் சொரூப நிஷ்டனாகவே யிரு.

ஜீவித்திருக்கு மிப்போதே பிரஹ்மாகாரமா யிருக்கும் முக்தி யுற்றவ(முக்த)னே, விதேகஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேததிருஷ்டி யற்பமேனு முள்ளவர்க்கு பீதி யுண்டாம்' என யஜுர்வேத முரைத்தலின், பிரமாதத்தா லெப்போதாவது பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தில் அணுமாத்ர பேதம் பார்ப்பவன் அப் பின்னதிருஷ்டியாற் பயத்தை யடைவதுடன், நானாவித சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங்களால் நிஷேதிக்கப்பட்ட அசத்தான தேகாதி திருசியத்தில் ஆத்மபுத்தி செய்பவன் நிஷித்த கர்மஞ்செய்யும் பாபியைப்போல துக்கத்தின்மேல் துக்கத்தையே யடைவன். அன்றி சத்தியானுசந்தானபரன் (மெய்யன்) துக்கவிமுக்தனுய் மகத்துவ மடைவதையும், மித்யானுசந்தானபரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும் * அசோர சோரர்களிடத்துப் பார்த்தலாலும், அசத்தாயுள்ள பாஹ்ய விஷய நிரோதத்தால் மனப்பிரசாதமு (தெளிவு)ம், அதனுற் பரமாத்ம தர்சன (ஞான)மும், அதனுற் சம்சார பந்த நாசமும் சித்திப்பதால் பாஹ்ய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்கமாதலாலும், சத்தியாசத்திய விவேகியாய் சுருதிப் பிரமாணத்தாற் பரமாத்மநிர்ணய மறிந்த புத்திமானுன எந்த முமுக்ஷு, அசத்தானது தன் நாசஹேது வென்றறிந்தும் பாலன்போ லதனைப் பற்றுவன்? எவனும் பற்ருனுதலாலும், மேன்மேலும் துர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப் பந்தஹேதுவா யுள்ள அசத்திய பாஹ்யானுசந்தானத்தை விட்டு, விவேகியான யதி, 'சத்திய ஞானனந்த பரப்பிரஹ

*களவில் சம்சய முள்ளவன் கைகளிற் காய்ந்த விரும்பைக் கொடுக்க, எடுத்தால் தகிக்க இன்றேல் சுகமுறுகின்றனன். (சாந்தோக்கியம்).

மைவாஹம்' எனு மனுபூதியால் அவித்யாகாரிய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் தற்பரனு யிருக்கவேண்டும். விரோத லக்ஷண முற்றிருத்தலின், ஜாக்கிர முள்ளவனுக்குச் சுழுப்தியும், சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமு மில்லாதது போல, தேகாதி யபிமானமுள்ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களி னுள்வெளியில் தன்னை யேகமாய் அவைகட்குச் சாக்ஷியாயும், அதிஷ்டான மாயும் சூக்ஷ்மமான தன்மனத்தாற் பார்க்கும் சர்வாத்ம பாவத்தினுல் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி அகண்ட பரிபூர்ண மாயிருப்பவனே முக்தனுகலின் அம்முக்தனுக்குத்தேகாதி யபிமானமு மில்லை. இச் சர்வாத்மபாவத்தை யன்றி சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவவந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறுவழி யெது வுமின்று. சர்வாத்ம பாவமோ சதாகாலமும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்று தகற்றுவதால் ஸித்தி யாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹ்ய விஷயானுபவத் தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனுய் அதற்கான கிரியை களையே எப்போதுஞ் செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு எவ்வாறு திருசியத்தை யகற்றக்கூடும்? கூடாதாகலின், ஸர்வ தர்ம கர்ம விஷயங்களையுந் துறந்து தத்வஜ்ஞனுய், நிரந்தர மாத்ம நிஷ்டாபரனுய், சதானந்தத்தி லாசக்தி யுள்ள மன துடையவனுக்கே பிரயத்தனத்தால் திருசியநீக்கங் கூடும். இவ்வாறு திருசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்மபாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோதாந்த' எனும் சுருதி, சாந்தராய யதிகட்கு சிரவணுதி கர்மஞ் செய்தபின் சர்வதா நிர்விகற்ப சமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந் நிச்சல நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவ னன்றி, அனந்தகோடி ஜன்மாந்தர வாசனை யுள்ளவன் எவ்வித பண்டித னுயினும்

அகங்காராதி திருசிய நாசஞ் செய்ய ஒருபோதும் சக்கிய மாகாது.

ஆவரண சக்தியின் பலத்தினல் விக்ஷேபசக்தி அஞ்ஞ ஞம் புருஷனை மோக காரணமாம் இவ் வகங்காரத்தோடு கூட்டி வைத்து அதனது குணங்களால் விருதாவாய்ப் பேய் போ லாட்டி வைக்கின்றதாலும், இவ் வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதிபந்த ரகிதமாய் சுயம்பிரகாசிக் கும்; விக்ஷேபமு மில்லாமற்போம்; இருக்கினும் சுத்தப் பொய்யாகவே தோற்றிக்கொண்டிருக்கு மாதலாலும், இவ் வாவரணம் நசியாவிடின் விக்ஷேபமும் நசியா தாதலாலும், க்ஷீரஜல விபாகம்போலத் திருக்கு திருசிய விபாகத்தி லேயே அவ் வாவரணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தாற் பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக்கு(ஆத்மா) திரு சியங் (அனுத்மாக்)களை நன்ருய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோகரூப பந்தத்தைக் கெடுக்கு மாதலாலும், விவேகி யாயுள்ள புருஷன், 'அவித்தையா லுண்டான புத்தியே அய அக்கினி சம்பந்தம்போல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித் யாதாதாத்மிய முற்று ஞாதுரு ஞான ஞேயப் பிரபஞ்சா காரமாய் விஜிரும்பித்தலின், சித்தப்பிரமண மனோரத சொப்பன மிவைகளிற் போலக் காணப்படுமவை அசத்ய மாவதோடு பிரகிருதி விகார மான இவ் வகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும், மற்றுந் திருசிய மாய சர்வ விஷயங்களும் க்ஷணத்தில் நாஞ விகார முறுவன; சத்திய ஆத்மா ஓர் காலும் விகார முருது. சதசத் விலக்ஷணமாய், புத்தியாதி சாக்ஷியாய், 'அகம்' பத லக்ஷ்யார்த்தமா யிருக் கும் இவ் வேக நித்தியாத்வைத அகண்ட ஞான பிரத்திய காத்மா, ஸதானந்தகன பரமாத்மாவே' என் றிவ்வாறு

விவேகத்தால் சத்ய (ஆத்மா) அசத்தியங் (அனாத்மாக்) களைப் பகுத்து அதில் சத்திய ஆத்மாவை நிச்சயித்துத் தன் ஞானதிருஷ்டியால் 'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப்பிரஹ்ம சொரூபம்' என் றனுபவமாய்க் காணுந் தன் னாத்ம தரிசனத்தால், ஆவரணமும், மித்யாஞானமும், விக்ஷேபத்தால் வந்த துக்க மனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத் தில் நிவிருத்தியாவதைப்போல நிவிருத்தியாகலின், இவற் றினின்றும் முக்தனாய்த் தானே பரம உபசாந்தி யடை கின்றான். இங்ஙனம் நிர்விகற்ப சமாதியால் அத்வைதாத் மாவை எப்போது தரிசிக்கின்றானோ அப்போதுதான் அஞ்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக் கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானாக் கினியால் அவித்யாரண்யம் சேஷ மின்றி நசித்தபின் அத் வைதாத்மரூப மடைந்துள்ள அம் முகத்தனுக்குப் பவ பீஜம் வேறே திருக்கின்றது. இன்மையின் புனர்ஜன்ம மரண ரூப சம்சார மின்று. ஆதலின் விவேகி, சம்சார பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம தத் வத்தை யறியவேண்டும்.

இந் நிர்விகற்ப பரமாத்வைதாத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும் நீ, நான், இது முதலிய கற்பனா விகற்பங்க ளனைத்தும் சமாதியில் பிரஹ்மானுப வத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதி பேதத்தாற் பின்ன னாய்க் காணப்படுந் தானே உபாதி யற்றால் ஏகனாய்ப் பிர காசித்தலின், இவ் விகற்போபாதி லயித்தற்பொருட்டு சதா சமாதி நிஷ்டனாதல் வேண்டும். இவ் வேக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தி யுள்ள புருஷன் அப் பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்

தான பலத்தால், புழு சர்வ காரியங்களையும் விட்டுக் குளவி யை சதா தியானித்துக் குளவியே யாவது போல அப் பர மாத்ம சொரூபமே யாகிறுன். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய் யும் பிரஹ்மாப்பியாச பலத்தால், புடம் வைத்தலாற் களங்க மற்று சுத்தமான தன் சுபாவகுண மடையும் சுவர்ணம் போல, சத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களாம் மலத்தை விட் டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமுற் றிவ்வாறு பரிபக்குவமான மனம் எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பிலுப்பென அம்மயமாய் லயிக்) கின்றதோ, அப்போதுதான் அத்வை தானந்த ரசானுபவத்திற் சேதுவான நிர்விகற்ப சமாதி ஸித்தியாகும். அச் சமாதியால் ஸமஸ்த வாசனுக் கிரந்தி யும் ஸர்வ கர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்நமின்றி யே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத் தும் சொரூபப்பிரகாசம் சுயமே யனுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியா லதி சூக்ஷ்மமான விருத்தி யொன்றுல் அவ் வதி சூக்ஷ்மப் பிரஹ்மம், அதி சூக்ஷ்ம புத்திமான்களா லனுபவ மா யறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டியால் அறி வதற் கெவராலும் சக்கிய மாகாது. அங்ஙனமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்ஷையோடுங் கூடின யதி, சதா சமாதி நிஷ்டையால் தன் சர்வாத்மபாவ மடைந்து அவித்யாந்த காரத்தா லுண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களையு மகற்றி நிஷ் கிரிய நிர்விகற்பனுய் பிரஹ்மாகார மாகவே யெப்போதும் சுகிப்பன். இங்ஙனம் சப்தாதி பாஹ்ய விஷயங்கள், சுரோத் திராதி யிந்திரியங்கள், மன மிவற்றைத் தானுகிற ஞானத் மாவிற் பிரவிலாபித்து நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவர் எவரோ, அவர்களே சம்சார பாச பந்தத்தினின்று முக்த ராவ ரன்றிப் பரோக்ஷஞானம் பேசு மேனையோர் ஒரு

போதும் முக்த ராகார். இந் நிர்விகற்ப சமாதி யொன்றால் நிச்சயமாக பிரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரதிபந்த மின்றி ஸ்பஷ்டமா யறியலாம். அஃ தின்றேல் சதா மனவிருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால், இந்திரிய மனங்களை யடக்கி சந்ததமும் நின் னாத்மாவில் நிஷ்டை யுடையவனாய், அவ் வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தியாந்தகாரத்தை யசேடம் நாசஞ்செய்து அவ் வாத்மாவாகவே எப்போது மிரு. சிரவணத்தில் மனனம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்தியாசனம் லக்ஷம் பங்கும் பலாதிக்ய முள்ளது. நிர்விகற்ப சமாதியாற் பெறும் பலத்திற் கோரளவே யின்று.

இச் சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம், அபரிக்கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியை யின்மை, எப்போதும் ஏகாந்த வாசம் என்னு மிவை யெல்லாம் ஆரம்பமார்க்கம். ஏகாந்த வாசத்தால் இந்திரிய மடங்க, அதனால் மன மடங்க, அம் மன நிரோதத்தால் அஹமாதி வாசனை யற்று சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவ முறுவதால், யோகி யெப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தாற் சித்த நிரோதஞ் செய்யவேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப் புத்தியை சாக்ஷியிலும் அடக்கி, அச் சாக்ஷியைப் பரிபூர்ண நிர்விகற்பப் பிரஹ்மமாக அறிவதாற் பரம சாந்தியடை. தேக இந்திரிய பிராண மனோ புத்தியாதிகளில் சித்தம் எவ் வுபாதியுடன் சேருமோ, தியானியும் அம் மயமேயாய் சுகமுறுன். ஆதலால் அச் சித்த நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவை யனைத்தையு மகற்றிப் பிரஹ்மத்தில் சாந்தி யுறுவதே சதானந்தம்.

விரக்தி யுற்றவனே மோக்ஷேச்சையால் பிரஹ்ம நிஷ்டையை யடைந்து அகங்காராதிகளோ டுள்ள அகப்பற்றையும், பாஹ்ய விஷயங்களோ டுள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்த னுகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டும் ஸித்திக்கும். அன்றி அத்தியந்த வைராக்கிய முற்ற விரக்தனே சமாதியையும், சமாதி யுற்றவன் திடஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷகாந்தையைக் கூடி சுக மனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனை யன்றி சுக மடைவிக்குங் காரணம் எங்குங் காணேம். இவ் வைராக்கியம் அதி சுத்த ஆத்மஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுக மளிக்கும். பக்ஷிக்குள்ள பக்ஷத்துவயம் போல மோக்ஷ உப்பரிகை(மாடி)யி லேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியகமான வைராக்கியம், ஞானம் என்னு மிரண்டில் ஒன்றின்றேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாசஹேதுவான விஷசம விஷயத்திலுள்ள ஆசையை யறுத்து, ஜாதி குல ஆசிரமத்தி லபிமானத்தையும், சர்வ கர்மங்களையுந் தூரத் தள்ளி, இவ் வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம் புத்தி விட்டு, வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்ம மாகவே யிருக்கிறு யாதலால் உன்னுத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

ஸர்வ சாக்ஷியாய் சுயஞ் ஜோதியா யுள்ள இந்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மா விஞ்ஞானமய கோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே யனவரதம் பிரகாசித்தும் பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆத்ம சொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும். இந்த லக்ஷியப் பிரஹ்மத்தில் ஹிருதயத்தை ஸ்திரமா யிருத்தி

பாஹ்யேந்திரியங்களை யதனதன் கோளக(ஸ்தான)த்திலேயே யமர்த்தி, சரீரத்தை யசையாமல் அதில் உதாஸீன புத்தியோடு,'அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி,பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் இதர (விஜாதீய)விருத்தி யின்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய அகண்டாகார தன்மயாவிச்சின்ன சஜாதீய விருத்திப் பழக்கத்தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சல மாக்கி, ஆத்மபரைக்கிய பூர்ணானுபவத்தை நன்று யறிந்தவனாய், அப்பிரஹ்மானந்த ரசத்தை சதா சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு. துச்சமான மற்றத் தேகாதி யனாத்மப் பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால், சர்வ துக்க காரணமாய் ஹீனமான இவ் வனாத்ம சிந்தனை விட்டு, தானாம் ஆனந்தாத்மாவை 'நான்' எனத் திடமா யறிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம் புத்தி யகற்றி, கடபடாதிகளிற்போ லவற்றி லுதாசீனனாய் மோக்ஷ ஹேதுவான ஆத்ம சிந்தனையே அனிசம் செய்.

கடம், குசூலம் (குதிர்), ஊசி முதலான பின்னோபாதி யறின் ஆகாசம் ஒன்று யிருத்தல் போலும், ஒன்றில் பிராந்தியாற் கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து பிராந்தி நாசத்தில் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேறாகாது அவ் வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த் தோன்றும் அலை,நுரை, குமிழி, சுழி முதலியன விசாரிக்கில் ஒரே ஜலமயமா யிருத்தல் போலும், கட கலச கும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்ன மாகாது அம் மண்ணே யாதல் போலும், தன் அஞ்ஞான கற்பித தேக இந்திரிய பிராண மன அகங்காராதி பின்ன வுபாதிக ளற்று மகாகாசம்போ லேக பூர்ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவில், மாயா மத்யத்தைப் பானம்பண்ணி அம் மயக்கத்தால்

மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெனப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்தி கற்பித தேகாதி அகங்காராந்தமும், மற்றும் மனோ வாக்கா லறியப்படும் சுத்த மித்தையான பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய்க் காணப்பட்ட ஜகமனைத்தும் அவ் வாத்மாவினும் பின்ன மாகாது பிரகிருதி விலக்ஷண அச்சத்ரூப ஆத்மாவே யாதலால், அகண்டேகரச சித்ரூப பரமாத்மா வான தானே கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு உள் வெளி மேல் கீழ் எங்குமா யிருப்ப தன்றி, பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவன் இந்திரன் தேவர் மனிதர் முதல் மற்றெல்லாம். மிகச் சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யாத்யாசத்தை நீக்க, 'துவைதமே யில்லை' யென்றும், 'ஏகமேவாத்விதீயம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், பரமாணு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரம். ஆகாசம்போல நிர்மலமாய், பாஹ்யாந்தர மின்றி நிர்விகற்ப நிர்விகார நிச்சல நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப்பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானும். இனி யறிய வேண்டுவ தென்ன இருக்கிறது? 'புருஷன் சவ மயமான தேகத்தை நான் என் றறியும் வரை அசுத்தனாய், ஜனன மரண வியாதி முதலிய நானாவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்' என்றும், 'தன்னில் பிராந்தியாற் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதி சுத்த அசல சிவ மயமாய் அறியும்போது தானே நிஷ்கிரிய பூர்ணாத்வைத பரப்பிரஹ்மமாய் விமுக்த னாவன்' என்றும் சுருதி யுரைப்ப தன்றி, இந்தப் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் மகத் ஞான முற்ற ஞானிகளும் பாஹ்ய முற்றும் விட்டு சச்சிதானந்த ஏகரசப் பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்ப துண்மை யாதலால், நீயும் மல மய ஸ்தூல தேகத்திலும், வாயு

வைப்போற் சலிக்கும் லிங்கதேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப் பிரஹ்மாகார மாகவே யெப்போது மிரு.

'துவைதம் மாயாமாத்ரம்; அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பேத (விகற்ப)ங்கள் சித்தம் லயித்து சுக மயமாயுள்ள சுழுப்தியிலேயே யில்லாமை யனுபவமாதலாலும், சர்ப்பம், ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத் திரயத்திலும் வேறின்றி, அதிஷ்டமான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதலனவே யிருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோவிருத்தி ஆத்மாகாரமாய் நிருவிகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதி யுற்றக்கால் விகற்ப மொன்றுமே காணுமையாலும், மனோ பிராந்தியாற் பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ் விகற்ப ஜாலங்கள், உண்மை யுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் பிரஹ்ம மாத்ரமே யிருப்பதால் ஞாதிரு ஞான ஞேய சூன்யமாய், தேஜசில் இருட்டுப்போல விகற்பப் பிராந்திக்கு மூல(காரண)மான அஞ்ஞானந்தகாரம் லயிக்கு மிடமாய், கற்பாந்த சமுத்திரம்போ லேக பரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிர்விசேஷ நிர்விகார நிராகார அத்வைதப் பிரஹ்ம வஸ்துவில், பேதமென்னும் பேச்சுக்கே யிட மில்லாதபோது பேதம் எங்கிருக்கும்? அன்றி நித்திய ஞானனந்த நிருபம நிச்சங்க நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகற்ப நிர்க்குண நிர்விகார நிரூப நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்ய முக்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், பிரகிருதி (காரணம்) விகிருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவனாதீதமாய், வேதாந்தப் பிர

மாணத்தால் ஸித்திப்பதாய், ஹிருதயத்தி லாவிர்ப்பவிப் பதாய், சதா 'அகம்' என்னு மனுபவ சொரூபமாய், ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய், சாசுவதமாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லேயற்ற அபாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம் போல் நிறைந்துள்ள ஏக பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தை ஞானியும் சமாதியின்கண் ஹிருதயத்தில் 'அகம்' எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால், மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்திற் செல்லா திருத்தற் பொருட்டு ஹிருதயத்தில் தன் மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோபாதிகளு மற்ற சச்சிதானந் தாத்வைதப் பிரஹ்ம பாவனேயால் நிர்விகற்பசமாதி யுற்று, பிராந்தி காரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி, பவதுக்க ஆஸ்பத(இருப்பிட)மான ஹிருதய பந்தத்தைப் பேதித்து (பிளந்து), அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவ முற்றவனுய், அதி துர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷ ஜன்மத்தை சபல மாக்கு. பிராரப்த பலத்தாற் புருஷனது சாயையைப் போலத் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்குஞ் சரீரத்தைப் பிணம்போ லதி தூரத்தி லறிவா லகற்றி, அகண்டானந்த ஆத்மாவைத் தானுக வறிந்து, அந்த சத்ரூப நிர்விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னுபாதிகளே சமூலம் தகித்து, அவ் வானந்தப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்தனுய், நித்ய ஞானனந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனுயுள்ள யோகி அகம் புறமும் அவ்வகண்டானந்த ரஸத்தை யனுபவிப்ப தன்றி இத்தேகத்தைப் பின்னும் எதனே யபேக்ஷித்து எதன்பொருட் டபிமானித்துப் போஷிக்கப் போகின்றுன். பிராரப்த பாசத்தாற் கட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனுலும், பசுவானது கழுத்திலுள்ள மாலே

யைப்போல லக்ஷியஞ் செய்யான். ஆதலால் நீயும், நித்திய சுத்த ஞானனந் தாத்மாவை யடைந்து, இஜ்ஜட மலோபாதியை தூரத் தள்ளிவிடு. திரும்பி நினையாதே. வாந்தி செய்த வஸ்துவை யபேக்ஷிப்ப தசங்கிய மல்லவா?

கானல் ஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி, பிரவிருத்தியே ஞானஞ்ஞானங்கட்குப் பலனுதல் போல, ஆத்ம ஞானத்திற்கு அசத்திய துக்க நிவிருத்தி, நித்ய திருப்தி, சதா தானுகவே தோன்றும் சமான ரகிதானந்தம் இவை பிரயோஜனமாயும், அசத்ய துக்க ரூப விஷயப் பிரவிருத்தி அஞ்ஞானத்திற்குப் பயனுயும் இருத்தலால், ஞானுவியால் அஞ்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியை சமூல மறுத்தெறிந்த விஷயேச்சை யின்றிய வித்வான், முன் பிராந்தி காலத்திற் செய்துவந்த நானுவித துச்ச கர்மங்களை எங்ஙனம் பின்னுஞ் செய்வான்? பிரவிருத்திக்குக் காரணமான விஷயம் யாதிருக்கின்றது?

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும், ஞானத்திற்கு உபரதியும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தா லுண்டாகும் உபசாந்தியும் பலனு யிருத்தலால், இவற்றில் மேன்மே லுள்ள சாதனங்கள் சித்தியாவிடின் பூர்வபூர்வ சாதனங்கள் நிஷ்பலம். போக்கிய விஷய வாசனை பின் னுண்டாகாமை வைராக்கியத்திற்கும், தேகாதிகளில் அகம் பாவம் என்று மெழும்பாமை ஞானத்திற்கும், நிரந்தராப்பியாசத்தால் பிரஹ்மத்தில் லீனமான மனோவிருத்தி யற்பமும் வெளிப்படாமை உபரதிக்கும் பரமாவதி யாகும்.

ஆத்மப் பிரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்சப் பிரஹ்மங்கட்கும் உள்ள பேதபுத்தி யென்று மின்றி, சுருதிபலத்தால்

'தானே பிரஹ்மம்' என்றறிந்து, சுத்தமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஏக பாவ முற்று, நிர்விகற்ப சின்மாத்திர விருத்தியாகிய பிரஜ்ஞையை (சோரநாயகி, ஜார புருஷனிடத்திற் போல) பிரஹ்மத்தின்கண் திடமாய் வைத்து, அதிலேயே லீனசித்தனாய், எப்போதும் பிரஹ்மாகார மாகவே யிருக்குமதனால் பாஹ்ய விஷயங்கள் விடுபட்டு, சுழுப்த பாலர்களைப் போலப் போகபோக்கியங்க ளன்னியரா லறிபவனாய், நிஷ்கிரிய நிர்விகாரனாய், நிரந்தரானந்தானுபோகியாய், ஜகத்தை மறந்தவன்போல் மனம் லயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜாகரூக (விழிப்புள்ளவ) னும், ஜாக்கிரத் தர்மமில்லாதவனுமாய், சாயைபோற் றொடருந் தேகத்திலும், இந்திரியங்களிலும், இதர வஸ்துக்களிலும் அக மம பாவமில்லா துதாசீனனாய், சம்சார தோஷமும் விஷய வாசனையுமற்ற விவேகியாய், சித்த மிருந்தும் நிச்சிந்தனாய், கலாசகிதனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வரும் கால வஸ்து சிந்தனமின்றித் தற்கால மடைந்தவற்றிற் பிரியாப்பிரிய மில்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்த ரசானுபவத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனதினால் பாஹ்யாந்தர விஷயஞான மில்லாதவனாய், ஞான பலத்தால், அன்யோன்ய விலக்ஷணமான குணதோஷங்கள், இஷ்டாநிஷ்டங்கள், சாதுக்கள் துர்ஷ்டர்களாற் செய்யப்படும் பூஜாவமானங்கள் முதலிய துவந்துவங்களில் ஒரு விகாரமு மின்றி சமபாவனாய், நதிப் பிரவாகம் சமுத்திரத்திற் போலத் தன்னை யடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாக்காது தன்மய மாகவே லயிக்கப் பெற்றவனா யுள்ள ஞானியான யதியே பவபந்த மற்ற ஸ்திதப்பிரஜ்ஞ னாகிய ஜீவன் முக்தன். அவனே அபார புண்யத்தின் பலனை யனுபவிப்போனும், பூஜ்யனு மாவன். இந்த

ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத்துவ ஞானத்தாலேயே சர்வ வாசனைகளும் நாச மடைந்ததால் பூர்வ வாசனுவேகத்தாற் பின்னும் சம்சார முண்டென் றுரைக்கக் கூடாது. அதிகா முகனது மனதும் மாதாவிடத்திற் போவதில்லை. அது போலப் பூர்ணப் பிரஹ்மானந்தானுபவ முள்ள இவனுக்கும் பூர்வம்போலத் திருசிய சம்சார மில்லவேயில்லை. இருந்தால் பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானியல்ல. பகிர் முகனே.

'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் ஞானுக்கினியால், ஸ்வப்னத்திற் செய்த புண்யபாபங்கள் விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்திக் கேதுவாகாது நசிப்பதுபோல் அனந்த கோடி கல்பங்களாய் ஆர்ஜ்ஜிக்கப்பட்ட சஞ்சித கர்மங்களும், ஆகாசம்போ லசங்க உதாஸீனப் பிரஹ்ம மாகத் தன்னை யறிந்ததால்,கடாதிகளின் சங்கத்தால் ஆகாசத்தில் அவற்றி லுள்ள மத்யாதி வாசனைகள் பற்றுததுபோல ஆகாமிய கர்மங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு நாசமாய்விடும். 'கர்ம முண்டேற் பலனுமுண்டு ; இன்றேலில்லை' எனும் நியாயத்தால், கர்ம ஜன்ய சுகாதி பலானுபவ முள்ளவரை கர்மம் விடாததால், சதா சமாதிநிஷ்ட னுன ஞானிக்குச் சிலசமயம் பாஹ்யப்பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப் படலால், வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாணம் பசுவென் றறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யத்தைச் சேதித்து விடுவதுபோல ஞானத்திற்குப் பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்த கருமமும் தன் பலனைக் கொடாதுவிடாததால்'ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ர முண்டு; அது அனுபவத்தாலேயே நாசமாம்' என்று மித்யாபிராரப்தத்தை சுருதி சொல்லுகிறது. சொப்பனங் கண்டு விழித்தவன், அச்சொப்பன ஜகமடைதலும், அதிலுள்ள மித்யா விஷயானுபவத்தி லாசையும்,

அதிற் கண்ட தேகத்தையும், அதற்குபயோகமான பிரபஞ்சத்தையும் ஜாக்கிரத்தின்கண் நான், எனது, இதுவென அறிதலுமின்றி ஜாக்கிரத்திலேயே சுகமா யிருப்பன்; சொப்பனப்பற் றிருக்கின் நித்திரைவிட்டவ னன்று. அதுபோலப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய மடைந்து இதரத்தைப் பாராது, சொப்பன ஸ்மரணம் போல போஜன விசர்ஜ்ஜனுதி செய்தும் உபாதிசங்க விஹீன கேவலப் பிரஹ்மாகார மாகவே யென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மமே யாவதால் அவருக்குத் திரிவிதமாம் கர்மமற்பமு மில்லை யென்ருல் பிராரப்தம் மாத்திர முண்டென்பதெப்படி? நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா? கர்ம நிர்மிதமான தேகத்திற் கனுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்த முண்டென்னில், தேகாத்மபுத்தி யிருக்கும்வரை சித்தியாமது, அப் புத்தியைஅடியோடு விட்டு 'அஜன், நித்யன், சாச்வதன்' என சுருதி கூறும் கர்ம ஜன்ய மின்றி யனுதி நிர்மல ஆத்மாகாரமா யிருக்கும் ஞானிக்குப் பிராரப்த கற்பனை யெங்ஙன மிருக்கும்? பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப்தத்தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற்பித பதார்த்தம் எப்படி வஸ்துவாய்ப் பிறந் திருந் திறக்கும்? இங்ஙனம் எதற்கும் பிராரப்த மின்றெனின், சுருதியே கூறுவானேன் எனின், ஞானத்தால் காரியசகித அஞ்ஞானம் நசித்தபின் ஞானிக்குத் தேகாதி எங்ஙன மிருக்கும்? என் றிவ்வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தியரு மூடர்க்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மித்யா பிராரப்தத்தை பாஹ்ய திருஷ்டியால் ஏகதேசம் சொன்னதே யன்றி, ஞானிக்குத் தேகாதிகள் சத்தியமா யுளது என் றங்கீகரிக்கச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் ஆதியந்த ரகித

பரிபூர்ண நித்ய சத்ய ஞான ஆனந்தகன அக்கிரிய அவிகார அப்பிரமேய அனந்த பிரத்தியக் ஏகரசமாய், தள்ளவுங் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதி சூக்ஷ்மமாய், அகம்புற மெங்கும் நிறைந்து நிராதார நிர்க்குண நிரஞ் ஜன நிஷ்கள நிர்விற்ப சத்தாமாத்ரமாய், இப்படிப்பட்ட தென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும், வாக்காற் சொல்லவுங் கூடாத (வாங்மன அகோசரமா யுள்ள) ஸ்வத வித்த சுத்தாத்விதீயப் பிரஹ்ம மொன்றே பிரகாசிக்கின்றது. இங்கு நானுவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பம்போலும் இல்லவே யில்லை. இவ் வேக ஸ்வரூபத்தை, போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாந்தி தாந்திகளோடுங் கூடின மகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்மயோகத்தால் ஹிரு தயத்தி லறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்றனர். ஆதலால் புத்திரா ! நீயும் தன்மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை, நிச்சல சமாதியா லுண்டாம் ஞானதிருஷ்டியால் சம்சய மின்றிக் கண்டறியின், பின் சிரவணார்த்தத்தில் விகற்பமே யுண்டாகாது. அதனுல் மனோ கற்பித பேத மோஹத்தை நீக்கி ஞானியாய், முக்தனுய், கிருதார்த்தனுய் ஆகக்கட வாய். சுருதிகளைப்போலவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய்ப் போதிப்பர். பந்தம், மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, ரோகம், ஆரோக்கிய மிவற்றைத் தாங்களே யறிவர். மற்றோ ரனு மானிப்பர். அதுபோலப் பரமேசுவ ரானுக்கிரகத்தாற் கிடைக்கும் தன் னனுபவத்தாலேயே விவேகி பவசாகரத் தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன் னஞ்ஞான கற் பித பந்தத்தின் மோக்ஷ முற்றுச் சச்சிதானந்தாத்மாகார மாதலில் சுருதி, யுக்தி, குருவசனம், அகத்திலுள்ள தன் னனுபவம் இவை பிரமாணங்கள்.

[வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி, ஸ்தாணுபோ லுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன்யம்போலக் காணப்படு மனைத்தும் அணுவு மில்லை; இருப்பவன் நானே எனப் பார்க்கும் வாததிருஷ்டி 1; சொப்பனம், இந்திர ஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மித்தை; நானே சத்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி 2; சமுத்திரத்திற் பின்னம் போற் ஞேற்றும் பேன, புத்புத, தரங்காதி (நுரை, குமிழி, அலை) யனைத்தும் சமுத்திரமே யாதல் போலும், சொப் பனத்திற் காணப்படு மனைத்தும் அதனைக் காணும் புரு ஷனே யாதல் போலும், ஸமுத்திரம், புருஷன் போன்ற ஏக சிதாகாச மான என்னில் அன்யம்போற் காணப் படு மனைத்தும் நானே யெனத் தன் மயமாய்ப் பார்க் கும் பிரவிலாப திருஷ்டி 3. என்னும் இம் மூன்றில் மனதிற் கிசைந்த எதனாலாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக் குருவமான அகண்ட நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மத்தைத் தானாக அறிந்தவனே முக்தன். *இம் மூன்றும் ஞான சாத னமே யாயினும் தன்மயமாய்க் காணும் பிரவிலாப திருஷ் டியே ஞானத்தில் சர்வோத்தம ஹேது] அதனால் அகண் டாத்மா வாகிய தன்னைத் தன் னனுபவத்தா லறிந்து தன் மயமாய் எப்போதும் நிர்விகற்பனா யிருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன். ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்ச மும் பிரஹ்மமே. அகண்டாத்வைத அப் பிரஹ்மமா யிருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே; அச் சுருதிகளே யிதிற் பிரமாணம்."

---

* இத் திருஷ்டித் திரயம் மூலத்தி லில்லை; தமிழ்ப் புஸ்த கத்தி லிருக்கின்றது.

என்றுரைத்த குரு வசனத்தாலும், சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும் ஆத்ம தத்துவ மறிந்து, இந்திரியங்களை யடக்கி, ஏகாக்கிர சித்தனாய், அப் பரமாத்மாவின்கண் நிச்சல சமாதி நிஷ்டனாய்க் கொஞ்சக் காலமிருந்து, பின் னெழுந்து குருவைப் பார்த்து, "குருவே! மகானுபாவா! அதிசாந்த மூர்த்தி! அசங்க நித்யாத்வைதானந்த ரஸப் பிரஹ்ம சொரூபா! அபார கிருபா சாகரா! நமஸ்காரம். (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன் னனுபவங் கூறுகின்றான்.) தங்கள் கடாக்ஷ மாகிற சந்திரிகையால் பவதாபத்தா லுண்டான சிரமந் தீர்ந்து க்ஷணத்தில் அத்வைதானந் தாத்மபத மடைந்தேன். பிரஹ்மாத் மைக்கிய மறிந்ததால் பேதபுத்தி கெட்டது; பிரவிருத்தி யாவும் விட்டது. இது என்றும் இதல்ல வென்றும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சமுத்திரத்திற் சேர்ந்த ஆலங்கட்டியைப் போல பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தின் அம்சாம்ச லேச லேசத்திற் கலந்து என்புத்தி இன்னதென்றும் இவ்வள வென்றும் அறிதற் கசாத்திய மான அப் பிரஹ்மானந்த சாகரமே யாய்விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பி யுள்ள இப் பிரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெருமையை நினைப்ப தெப்படி? சொல்வ தெப்படி? இப்போது பார்த்த ஜக மனைத்தும் காணவே காணோமே! எங்கு போயிற்றோ? யாரால் நீங்கிற்றோ? எவ்விடத்தில் லயித்ததோ? இதென்ன அதிசயம்! இவ் வகண்டானந்தம் பூர்ணமா யுள்ள பிரஹ்மானந்த மகா சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்கவும், அறியவும் அன்யமான (விலக்ஷண) பதார்த்த மேதிருக்கின்றது? விலக்ஷணனந் தாத்மாவான நானே யிருக்கிறேன். நான்

அசங்கன்; ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேக மில்லாதவன்; நாச ரஹிதன்; பரம சாந்தன்; அகர்த்தா; அபோக்தா; அவிகாரன்; அக்கிரியன்; திரஷ்டா, சுரோதா, வக்தா, கர்த்தா, போக்தா வல்லாதவன்; இது (அறிபடுபொருள்), அது (அறிபடாப்பொருள்) என்னும் பதார்த்தங்க ளாகாது அவ்விரண்டையும் பிரகாசிப்பிப்பவன்; பாஹ்யாந்தர சூன்யன்; சமான ரஹிதன்; புராணபுருஷன்; அனுதி; நான், நீ, இது, அது என்னுங் கற்பனையற்றவன். ஸர்வ பூதங்களினு மிருப்பவனும், அவற்றி னுட் புறமும் ஞானகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற் கதிஷ்டான பூதனு யிருக்கின்றவனும் நானே. பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரனும், ஈசனும், சதாசிவனும் நானே. நான் நிரீசுவரனுய், நிர்மம நிரகங்கார சர்வ சாக்ஷியாய், எல்லையற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூர்ண சத்ய நித்ய சுத்த புத்த முக்த பரமானந்த ஏகரஸ அத்விதீயப் பிரஹ்ம மாகவே யிருக்கிறேன். முன் வேருய் 'இது' என்று போக்திரு போக போக்கியங்களாய்க் காணப்பட்ட வனைத்தும் இப்போது நானே யானேன். அகண்டானந்த சாகரனுன என்னில் மாயையாம் வாயு வேகத்தால் நானுவித பிரபஞ்ச அலைகள் உதித் தொடுங்கினுலு மெனக்கென்ன? அனேக தோஷங்களால் தூஷிக்கப்பட்ட மூடர் தம் பிராந்தியாற் காணப்படும் தேகாதி பாவங்களை, ரூப பேத மற்ற காலத்தில் கல்பவருஷ அயன ருதுவாதிகளைக் கற்பிப்பது போல, நிஷ்கள நிர்விகற்ப ஞுன என்னிடத்திற் கற்பிக்கின்றனர். அதனுல், கானல் ஜலப் பிரவாகத்தால் மருபூமி ஈரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய், ஆகாசம்போ லெவற்றினும் பற்ருது, ஆதித்தன்போற் பிரகாசிக்கப்பட்டவைகளுக்கு

விலக்ஷணனும், பர்வதம்போல் நிச்சலனும், சமுத்திரம் போல் அபாரனு மான எனக்கு ஒரு ஹானியு மில்லை. மேக சம்பந்த முறு ஆகாசத்தைப்போல் எனக்குத் தேக சம்பந்தமே யில்லையெனில், ஜாக்ர சொப்பன சுழுப்திக ளான அதன் தர்ம மெப்படி யிருக்கும்? தேகாதி யுபாதிக ளே வரும், போகும்; கர்மஞ் செய்யும், அவற்றின் பலனை யனுபவிக்கும்; பிறந் திருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும். குல பர்வதம்போ லெப்போதும் நிச்சலனாய், நிர்ப்பின்னனாய், இந்திரியம், சித்தம், ரூபம், விகார மின்றி ஆகாசம்போல் நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ண னான நான் கர்மஞ்செய்வ தெப்படி? எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது? நிவிருத்தி யேது? அக் கர்ம பலனான புண்ய பாப மேது? நிழலைப் பற்றின சீதம் உஷ்ணம், நன்மை தீமை யிவை அதற் கன்யனான புரு ஷனைச் சிறிதும் சேராதது போல, எனக்கும் புண்ணிய பாப மில்லை. சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிருக தர்மம் அங்குள்ள தீபத்தை யடையாதது போல திருசிய தர்மங்க ளொன்றும், அத் திருசிய விலக்ஷணமாய், நிர்விகார உதா ஸீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான் சூரியன் கர்ம சாக்ஷியா யிருப்பது போலத் திருசியப் பிரபஞ்சத் திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி இரும்பினைத் தகிப்பது போலப் பிரபஞ்சத்தி லனுஸ்யூதனாய் அதனை விளக்குவிப்பவனும், ரஜ்ஜுஸர்ப்பம் போலப் பொய்யாய்த் தோற்றுமதற் கதிஷ் டானனு மாகிறேன். சுயம்பிரகாச சொரூப னாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்பவன், புஜிப்பவன், புஜிப் பிப்பவன், காண்பவன், காண்பிப்பவ னன்று. மூடர் உபாதி சலனத்தாற் சலிக்கும் சித்பிரதிபிம்ப சலனத்தைச் சித்ரூப ஆத்மாவி லேற்றி, நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்

டேன் என்பர். சூரியன்போல நிஷ்கிரியனாய், பிம்ப பூத ஆத்மாவா மெனக்கு அச் சிதாபாச தர்மங்க ளொன்று மில்லை. இத் தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும். கட தர்மங்கள் ஆகாசத்தைப் போல அதன் தர்மங்க ளென்னைப் பற்றா. கர்த்திருத்வ, போக்திருத்வ, கலத்வ, ஜடத்வ, மத்தத்வ, பத்தத்வ, முக்தத்வாதி புத்தி தர்மங்கள் கேவலாத்வைதப் பிரஹ்ம மாகும் எனக்கில்லை. மேக ஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்காதது போலப் பத்து நூ றுயிரங்களா யுண்டாகும் பிரகிருதி தர்மங்களும் ஏக சிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்கா. பிரகிருதி முதல் ஸ்தூல பரியந்த இப் பிரபஞ்சம் சாயை போலத் தோற்ற மாத்திரமாய் எதில் விளங்குகின்றதோ, ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், சர்வாகாரமாய், ஸர்வ வியாபியாய், ஸர்வ விலக்ஷணமாய், சர்வ சூன்யமாய், மாயா விசேஷங்க ளொன்று மின்றிப் பிரத்தியக்காய், ஸ்தூலபுத்தி விருத்தியா லறிதற் கரியதாய், ஆகாச துல்யமாய், ஆதியந்த ரஹிதமாய், அதி சூக்ஷ்ம மாய், நிச்சல நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகற்பமா யுள்ளது எதுவோ, அந்த சுத்த கேவல அகண்ட நித்ய சத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மமே நானு யிருக்கிறேன்.

ஸ்வாமி! மாயையாற் செய்யப்பட்ட ஜன்ம ஜரா மரண சம்சார வன ஸ்வப்நத்திற் பிரமித்து, அதி லுள்ள தாபஜாலங்களாற் கிலேச முற்று, அகங்காரப் புலியால் மிக வுந் துன்ப மடைந்த என்னைக் கிருபையா லெழுப்பிப் பர மானந்தந் தந்து ரக்ஷித்தீ ரல்லவா! மகானுபாவா! தங் கள் கிருபாப்பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வஸ்வரூப சாம்

ராஜ்ய பாக்கியம் என்னுலு மடையப்பட்டதே. நானே தன்யன்; கிருத கிருத்தியன். பவபந்தத்தினின்றும் முக்தனாய், பரிபூரண நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றேன். ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம். தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஏக சத்திய போதாநந்த ஸ்வரூபமான தங்கள் பாதாரவிந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம். நமஸ்காரம். பின்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். எப்போதும் நமஸ்காரம்.'' ஏகாத்ம தத்துவத்தை யறிந்து ஆத்மானந்த முற்று இவ்வாறு தம்மை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்மாவான ஆசாரியேந்திரர் சந்தோஷ ஹிருதயத்தோடு பின்னும் மகத்தான இவ் வசனம் கூறுவாராயினர்:—''நேத்திர முள்ளவனுக்கு ரூபமன்றிப் பார்க்க வேறில்லாதது போல பிரஹ்மவித்துக்கும் பிரஹ்மானுபவத்தை யன்றி புத்திக்கு விநோதம் வேறில்லாததாலும், ஸந்தோஷந் தரத்தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ணசந்திரனை விட்டுச் சித்திர சந்திரனை யெவனு மிச்சியாதது போல இந்தப் பரமானந்த ரசானுபவத்தை விட்டு அசத்திய விஷயத்தில் எந்த வித்வானும் ரமியாதலாலும், இவ் வசத்திய பதார்த்தானுபவத்தால் திருப்தி யற்பமு மின்று, துக்கமும் போகாததாலும், சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னிற் றோன்றும் ஜகமனைத்தும் தானேயாய் எங்கு மேகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சத்தியாத்வைதப் பிரஹ்ம மாகும் தன்னையே ஞானதிருஷ்டியால் அதிசாந்த மனதோடு சதா பார்த்து, எப்போது மகத்திற் சிந்தித்து சந்ததம் ஆத்மநிஷ்டனாய், தன் அகண்டானந்த ரசானுபவத்திலேயே ரமிப்பவனாய், அதனாலேயே திருப்தனாய், நிர்விகற்ப அகண்ட ஞானாத்மாவில்

ஆகாசபட்டணம்போலத் தோன்றும் விகற்ப ஹேதுவான புத்தி, அந்தப் பிரஹ்மாகாரமாய்ச் சும்மா விருக்கும் நிரந்தரானந்த ஹேதுவாம் பரமசாந்தி யடைந்து எப்போதும் மௌன முற்றவனாய்ச் சுகமாய்க் காலந் தள்ள வேண்டும். வாசனாரகித இவ் வுத்தம மௌனத்தை யன்றி, ஆத்மாவை யறிந் தகண்டானந்த மனுபவிக்கும் பிரஹ்ம வித்துக்களான மகான்களுக்கு சதானந்தானுபவ ஹேது வேறில்லை.

அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடுங் கூடி இவ்வாறு பிரஹ்மத்தை யறிந்த முனி ஆத்மாவிலேயே சதா ரமிப்பவனாய்ப் போவன்; வருவன்; நிற்பன்; இருப்பன்; படுப்பன்; இன்னுமெத்தனை விதங்களாகவோ இஷ்டப் பிரகாரம் நடப்பன். அவனுக்குத் தேசம், காலம், ஆசனம், திக்கு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி முதலிய ஒன்றுந் தேவையில்லை. தன்னை யறிதற்கு நியமங்களெதற்கு? 'தேவதத்தன் நான்' என்றறிவதற்கு இதராபேக்ஷை யில்லாதது போல 'பிரஹ்மமே நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேக்ஷையு மில்லை. 'இது கடம்' என்றறிவதற்கு சுத்தமான நேத்திரத்தை யன்றி வேறு நியமம் வேண்டாததைப் போல, நித்யஸித்தமான இவ்வாத்மா மனோவிருத்தி சுத்தமா யிருக்கும் போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேச கால சுத்தியாதி யபேக்ஷை யில்லை. சூரியப் பிரகாசத்தால் ஜகத்துப் போல யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் சர்வ ஜகத்தும் பிரகாசிக்கின்றதோ, வேத சாஸ்திர புராண விவித பூதங்களையும் பிரகாசிப்பித்து அறிந்துகொண்டிருக்கு மந்தப் பிரஹ்மத்தைத் துச்சமான எந்த அஸத்ய அநாத்மா பிரகாசிப்பிக்கும்? இந்தப் பரமாத்மா சுயம்பிரகாசமாய், அநந்த சக்திகளோடுங் கூடி எவராலு மறியப்படாது அனை

வரது 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொரூபமா யிருக்கும். இவ் வாத்மாவையே உத்தமோத்தம ஞகிய பிரஹ்மவித் துணர்ந்து, பந்தத்தி னின்றும் விமுக்தனுய், நிரந்தரானந்த ரசானுபவ திருப்தனுய், அறியக்கூடாத லக்ஷணமுள்ளவனுய், அனுகூலப் பிரதிகூல பாஹ்ய விஷயங்களில் சந்தோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசை யெதுவுமின்றிப் பரேச்சையாற் பொருந்தும் விஷயங்களை யெல்லாம் பாலர்போ லனுபவித்து, பசி, தாகம், தேகபீடை யிவற்றை விட்டுப் பாலன் கிரீடா தற்பரனுய் சுகிப்பது போல நிர்மம நிரகங்காரனுய் சதா தன்னிலேயே கிரீடித்துக்கொண்டும், தன்னிலேயே சுகித்துக்கொண்டு மிருப்பன். சரீர விமானுரூடனுய் அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக்குமவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீனபாவமு மின்றி பிக்ஷையெடுத்துண்டு, நதியாதி ஜலத்தைப் பானம்பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மரவுரி) தரித்து, அல்லது திகம்பரனுய், ஒரு நியமமு மின்றி சுதந்திரனுய், பாலர், பித்தர், பேயர்போலப் பூமியிற் சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியிற் சஞ்சரிப்பவனுய், பூ(பூமி) மெத்தையிற் படுத்து, நிர்ப்பயனுய்க் காடு சுடுகாடு முதலெங்காவது நித்திரைசெய்தும் சதா பிரஹ்மத்திலேயே கிரீடை யுள்ளவனுய், ஸர்வாத்மாவா யுள்ள தான் இஷ்டப்பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந் தரித்து எத்தனையோ அனுபவித்து, ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிராந்தன், ஓரிடம் சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைப் பாம்பு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன் என்ன ஒருவனே எங்கு மெவராலு மறியப்படாதவனுய்ச் சஞ்சரிப்பன். அவன் நிர்த்தன ஞயினும் சதானந்தி;

அசகாய னுயினும் அதிபலவான்; புசியாவிடினும் நித்ய திருப்தன்; விஷமங்களில் சமதிருஷ்டி யுள்ளவன்; ஒன்றைச் செய்தும் செய்யாதவன்; புஜித்தும் புஜியாதவன்; சரீரியேனும் அசரீரி; பரிச்சின்ன னுயினும் பரிபூர்ணன். இந்தச் சரீர பந்த விமுக்தப் பிரஹ்ம வித்தினைத் தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரியாப்பிரிய, சுகதுக்க, சுபாசுபங்களொன்றும் ஸ்பரிசிக்காது. சூரியன் ராகுவாற் பிடிபடா திருக்கினும் பிடிபட்டது போலத் தோற்றலால் உண்மை யறியா மூடர், தம் பிராந்தியால் ‘சூரியன் பிடிபட்டான்’ என்பது போல, தேகாதி பந்த மற்ற பிரஹ்ம வித்தும் தேகிபோல் தோற்றலால் ‘இவன் தேகி’ என்று தம் மயக்கத்தாற் கூறுவர். அதனு லுண்மையா யிவனுக் கொன்று மில்லை. இத் தேக பந்தம் விட்டிருக்கும் முக்தனது தேகம் பாம்பின் சட்டையைப் போலப் பிராண வாயுவா லங்கு மிங்குஞ் சரிக்கும். நதிப் பிரவாகத்தால் மேடு பள்ளத்தை யடையும் தாருவைப் போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்திற் பொருந்தும். பிராரப்த கர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம் போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்திற் பொருந்தினும், இவன் சாக்ஷி போலவும் சக்கர மூலத்தைப் போலவும் சங்கற்ப விகற்ப சூன்யனுய், உதாசீனனுய், மௌனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் சேர்க்கான்; அதினின்றும் பிரிக்கான். அக் கர்ம பலனையும், அகண்டானந்த ரச பானத்தால் மத்தனுன அவன் சிறிது மடையமாட்டான். லக்ஷ்யாலக்ஷ்யங்களை விட்டுக் கேவலாத்மாவா யிருக்கும் அப் பிரஹ்மவித் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே; சம்சயமில்லை.

ஒரு நடன் வேஷங் கொண்டபோதும், விட்ட போதும் புருஷனே யாவது போல, கிருத கிருத்தியனுய்த் தேகாதி யுபாதிகளோடுங் கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மாகாரமாய் சதா முக்தனுன அந்தப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மாகாரமாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்ருன். மரத்தின் பழுத்த இலை நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் சுபாசுபம் மரத்திற் கின்மைபோல, முன்னமே ஞானுக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக் கானி யில்லை. பத்திர புஷ்ப பலாதிகள் போலத் தேகேந்திரியப் பிராண புத்தியாதி யுபாதிகள் நசிக்குமே யன்றி, மரம்போ லிருக்கும் சச்சிதானந்தாத்மா ஒரு போதும் நாச முருது. சுருதியும் ‘உபாதி விகார முள்ள தற்கே நாச’மென்றும், ‘பிரஞ்ஞானகன ஆத்மா ஸத்யன்; நாசரஹிதன்’ என்றுங் கூறியிருக்கிறது. பூர்ணுத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமாய் சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனுன முனிக்கு, தோல் மாமிச மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்கத் தேசகாலாதி யபேக்ஷை யில்லை. என்னே? தேகத்தின் மோக்ஷ(நீக்க)மும், தண்ட கமண்டலங்களின் மோக்ஷமும் மோக்ஷ மன்று. அஞ்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியின் மோக்ஷமே யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோக்ஷம்.

கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம் முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண்மயமே யாதல் போல, தேகாதி திருசியோபாதிக ளனைத்தும் ஞானுக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு ஞானுகாரமாய், ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம்போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகி விடும். கட முடைந்தால் கடாகாசம் மகாகாச மாவது போல உபாதி

நீங்கவே, பாலிற் பாலும் ஜலத்தில் ஜலமும் தைலத்தில் தைலமும்போல பிரஹ்மத்தின்கண் பிரஹ்மமாய் விளங்கும் ஜீவன் முக்தனாகிய ஞானியும் கலந்து எப்போது மேகமாய்ப் பிரகாசிப்பன்.

இங்ஙனம் சன்மாத்திராகண்ட பிரஹ்ம பாவமுற்றிருக்கும் விதேக கைவல்ய மடைந்த யதி மீண்டு ஜனிப்பதே யில்லை. ஆத்மபர ஐக்கிய ஞானாக்கினியால் அவித்தையாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மாகார மாகவே யிருக்கும் யதிக்கு புனர் ஜன்மம் எங்ஙன முண்டாம்? மித்யா ஸர்ப்பத்தின் தோற்றமும் நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையி லில்லாதது போல, நாச ரஹித நித்திய அசங்க அத்வைத கேவல ஞான ஆத்ம வஸ்துவில், உண்டு இல்லை யெனப்பட்ட தெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்க ளன்றி உண்மையி லின்மையின், அப் புத்தி கற்பிதமாய், மேகத்தால் வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை யறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பது போல மூடர்களால் விருதாவா யாரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்த மோக்ஷங்களு மிலவேயில்லை. பிரஹ்மத்தி லன்யமா யெதுவு மின்மையின், ஆவரணசக்தியால் பந்த மென்றும் ஆவரண நாசத்தால் மோக்ஷ மென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது. சொல்லின், அத்வைத ஹானியும் துவைதப் பிரதீதியும் சித்தியாகும். இது வேதங்களுக்கு சம்மத மாகாது. நிஷ்கள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிரஞ்ஜனமாய், ஆகாசம் போலப் பூர்ணமாயிருக்கும் அவ் வதிசாந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தில் கற்பனை யெங்கிருக்கும்? 'உத்பத்தி யில்லை; நாச மில்லை; பத்தனில்லை; சாதக னில்லை; முமுக்ஷு வில்லை; முக்தனு மில்லை. இதுவே பரமார்த்தம்' எனச் சுருதியும் கோஷிக்கின்றது.

ஸகல வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாய், ரகசியங்களி லதிர கசியமான இது, சிஷ்யனே! என்னு லுனக்குத் தெரிவிக் கப்பட்டது. கலிதோஷ மற்று விரக்தனுன முமுக்ஷுவைப் பலதரம் பரீக்ஷித்து நீயு மிதனை யுபதேசிப்பாயாக."

என் றிவ்வா றுரைத்த குரு வசனத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன் அநேக நமஸ்காரங்கள்செய்து குருவி னுத்திரவு பெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன். ஆசாரியரும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய், ஜகத்தைப் பவித்திரமாக்கும்பொருட் டெங்கும் சஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுக்ஷுக்களுக்கு சுலபமாய்ப் போதமாம் வண்ணம், குருசிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்மலக்ஷணமறிவிக்கப்பட்டது. நிஷ்காம விஹித கர்மத்தால் சமஸ்த சித்த தோஷங்களு மற்று சம்சாரசுக விரக்தராய், சாந்த சித்தராய்,சுருதியை நம்பினமுமுக்ஷுக்களாயுள்ள உத்தம யதிகள் ஹிதமான இவ்வுபதேசத்தை யாதரிப்பார்களாக.

ஸம்சார கோரவனத்தில் தாபத்திரயமாகும் கடோர வெய்யிலாலுண்டான தாகதுக்கத்தால் மிக்க கிலேசமுற்று ஜலாசையால் மருபூமியில் பிரமித்து அலைந்து கஷ்டப்படும் ஜீவர்கள் சுகமடையும்பொருட்டு, அதிசமீபத்திலுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருத சாகரத்தைத் தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கர பகவத் பாதாசாரியா ளனுக்கிரகித்த சுககரமான இந்த 'விவேக சூடாமணி'க் கிரந்தம் அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுக்கும். சம்சயமே யில்லை. சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத குருவாழ்க.

விவேக சூடாமணி சமாப்தம்.

ஓம் தத் ஸத். பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து. ஹரிః ஓம்.

ஸ்ரீ

சங்கரபகவத்பாத ரருளிய

* திருக்கு திருசிய விவேகம்.

அவதாரிகை.

'ஏகமேவாத்விதீயம் பிரஹ்மம்' அதாவது இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒன்றேயுள்ளது என்னும் அத்வைத சித்தாந்தத்தில், பிரஹ்மம் ஒன்றேயாயின் அது விளங்காது பிரபஞ்சம் தோற்றுவானேன்? எனச் சங்கை நிகழும் உத்தமாதிகாரியின் பொருட்டு, அப்பிரஹ்மமாய தன் சொருபத்தில் அந்நியமின்றி அநாதியே யுள்ள ஆவரண விக்ஷேப ரூப அவித்தை என்னும் அற்புத சக்தி, (பிரகாசத்திலும் அந்தகாரத்திலும் தோற்றாது, இருட்டின் வழியாகத் தோற்றும் பொய்ப் பிரதிபலனப் பிரகாசத்திற் காணப்படும் படச்சாயா காக்ஷிபோல) அவ்விருளை யொத்த தன் வழியாய்த் தோற்றும் நினைவு ரூபமான ஆத்மப் பிரதிபலன மித்யா விக்ஷேபப் பிரகாசத்தில் முதலி லுண்டான கர்த்திருரூப அகங்கார ஜீவன், தன் கரணரூப மனம் பூர்வ வாசனையாற் காட்டுந் திருசிய சாயாகாக்ஷியை ஜாக்கிர சொப்பனாதிகளிற் சத்தியமாய்ப் பார்க்க, யதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்துத் திருசியத்தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான ஆவரணம், திருசியம் தோற்றுங்காலும், அலையாதிகளுடன் கூடின சமுத்திரம்போல் ஏகமாயிருக்குந் தனக்கும் அத்

---

* இந்நூல் வித்யாரண்யரா லருளப்பெற்றதென்பாருமுளர்.

தோற்றத்திற்கும் பேதந் தெரிய வொட்டாதிருத்தலின், பூர்வ சம்ஸ்காரத்தினுல் அத் தோற்றத்தி லுள்ள திருஷ்டியை நீக்கித் தன்னையே பாஹ்யாந்தர திருஷ்டி பேத மின்றி எப்போதும் நாடும் சஹஜ சமாதிப் பழக்கத்தால் அவ் வாவரணம் நீங்கவே, அத்விதீய பிரஹ்மாத்ம சொரூப மாத்திரம் மிஞ்சிப் பிரகாசிக்கும் என ஆசாரியர் அத்வைத சித்தாந்த ரகசிய தாத்பரியத்தை விரிவின்றிச் சுருக்கமா யறிவித்த இச்சிறு கிரந்த மொன்றுமே உத்தமாதிகாரிகளான முமுக்ஷுக்கட்குச் சாலும்.

வெண்பா.

திருக்கு திருசிய விவேகந் தெரித்த
திருக்காமச் சங்கர தேவே—திருக்கு
திருசிய மென்னுந் திருக்கறவே நெஞ்சி
லொருசிவமா யோங்கு மொளி.

திருசியமா மிவை யாவும் அனுத்மா. நிர்விகார திருக்கே ஆத்மா. இவ் வாத்மாநாத்ம விவேகமே கோடி கிரந்தங்களாலும் கூறப்படுகின்றது.

நாம் பார்க்கும் இப் பிரபஞ்ச வுருவம் கண்ணுற் காணப்படுவதால் திருசியம், காணுங்கண் திருக்கு; அக் கண் மனதா லறியப்படுவதால் திருசியம், மனம் திருக்கு; விருத்திகளுடன் கூடின அம் மனம் சாக்ஷி யாகிய ஆத்மாவா லறியப்படுவதால் திருசியம், ஆத்மா திருக்கு; அது ஒன்றாலு மறியப்படாததால் திருசியமன்று. நீல பீதாதி வர்ணங்கள், ஸ்தூல சூக்ஷ்மம், நெட்டை குட்டை முதலிய நானா ரூபங்களைக் கண் ஏகமாயும், நேத்திரத்தின் அந்த மந்த படுத்துவாதி நானா தர்மங்களையும், அங்ஙனமே சுரோத்

திராதிகளின் தர்மங்களேயும் மனம் ஏகமாயும், காமம், ஸங்கல்பம், சந்தேகம்,சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், பயம், லஜ்ஜை, நல்ல, கெட்ட புத்தி முதலிய நானு மனோதர்மங்களே ஆத்மா ஏகமாயும் இருந்தறிகின்றது. இவ் வாத்மா உதிக்காது; ஒடுங்காது; பெருக்காது; சிறுக்காது. தன் பிரகாசத்தாலேயே சுயம் பிரகாசித்து, சாதனாந்தராபேக்ஷை யின்றி யன்யத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

புத்தியு (சமஷ்டி மனமு)ம் சிற்சாயையுடன் கூடி அகங்காரம், அந்தக்கரணம் (மனம்) என இருவிதம். சிற்சாயையோடு தப்தாயப் பிண்டம்போல் ஒன்றுயிருக்கும் அகங்காரச் சேர்க்கையாலேயே தூலதேகமும் சேதனம்போற் றோற்றுகிறது. இவ் வகங்காரத்தின் தாதாத்மியம் (சேர்க்கை) சிற்சாயையோடு சஹஜமாயும், தேகத்தோடு கர்மஜமாயும், ஆத்மாவில் பிராந்திஜமாயும் இங்ஙனம் மூன்றுவிதம். புத்தியுபாதி யுள்ளவரை ஸஹஜத்திற்கு நாசமில்லே; ஆனல் ஞானத்தாற் பொய்யாம். பிராந்திஜமும் கர்மஜமும் முறையே, ஸத்ரூப ஆத்மாவில் யாதொன்றன் சம்பந்தமு மில்லே எனக்காணும் ஞானத்தாலும், பிராரப்த கர்மக்ஷயத்தாலும் நசிக்கும். தேகம் ஜடமாயிருக்கும் சுழுப்தியில், அகங்காரம் முற்றும் லயித்திருக்கும். அது பாதி விரிந்தது சொப்பனம்; முற்றும் விரிந்தது ஜாக்கிரம். மன விருத்திதான் பூர்வ வாசனேயால், சொப்பனத்தில் ஆந்தரப் பிரபஞ்சத்தையும், ஜாக்கிரத்தில் பாஹ்யப் பிரபஞ்சத்தையும் கற்பிக்கின்றது. இம்மன அகங்காரங்கட் குபாதான ஜட லிங்க தேகமே அவஸ்தாத் திரயத்தையும் ஜனனமரணுதிகளேயு மடைகிறது.

காரணதேக மான மாயை, விக்ஷேபம், ஆவரணம் என்னும் இரு சக்திகளுட னிருக்கும். அதில் விக்ஷேப சக்தியே லிங்கதேகாதி பிரஹ்மாண்டாந்தமான நாமரூபப் பிரபஞ்ச மனைத்தையும் சமுத்திரத்தில் நுரையாதிகளைப் போல சச்சிதானந்த வஸ்துவில் சிருஷ்டிக்கின்றது. மற்ற ஆவரணசக்தி அகத்தில் திருக்கு திருசியங்கட்கும், புறத்தில் பிரஹ்மப் பிரபஞ்சங்கட்கும் சிறிதும் பேதம் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கின்றது. இதுவே சம்சார காரணம். ஆத்ம சந்நிதியி லடுத்திருக்கும் லிங்கதேகத்தோடு கூடிய சிதாபாச னாகிய ஜீவனே வியாவகாரிகன். இந்த ஜீவத்வம் ஆரோபத்தால் சாக்ஷியிற் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமாயின் பேதம் தெரிகிறது; ஆரோபம் இல்லாமற் போகிறது. அங்ஙனமே, பிரஹ்மப் பிரபஞ்ச பேதம் தெரியவொட்டாது மறைத்துள்ள ஆவரண வசத்தாலேயே பிரஹ்மம் நானா ரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமானால் அவ் விரண்டற்கும் பேதம் தெரிகிறது; பிரபஞ்ச விகாரங்க ளெவையும் பிரஹ்மத்தி லிருக்கிற தில்லை.

அஸ்தி, பாதி, பிரியம், நாமம், ரூபம் என்னும் ஐந்து அம்சங்களில் சச்சிதானந்தமான முந்தின மூன்றும் பிரஹ்ம ரூபம்; நாமரூபங்கள் பிரபஞ்ச ரூபம். சச்சிதானந்தங்கள் ஆகாசாதி பஞ்ச பூதங்களிலும், தேவ, திரியக், மனுஷ்யர்களிலும் அபின்னமா யிருக்கின்றன; நாமரூபங்களோ பின்னமா யிருக்கின்றன. ஆதலால், நாமரூபங்களை யுபேக்ஷித்து ஸச்சிதானந்த தற்பரனாய், ஹிருதயத்திலோ வெளியிலோ எப்போதும் சமாதி செய்யவேண்டும்.

ஸவிகற்பம், நிர்விகற்பம் என ஹிருதயத்திற் செய்யும் சமாதி இரண்டுவிதம். ஸவிகற்ப சமாதியும் திருசியானுவித்தம், சப்தானுவித்தம் எனப் பின்னு மிருவகை. காமாதி திருசிய சித்த விருத்திகட்குச் சாக்ஷியாய்த் தன்னைச் சிந்திப்பது ஆந்தர திருசியானுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. 'நான் அசங்க சொப்பிரகாச ஸச்சிதானந்தாத்வைத ஸ்வரூபன்' என்றறிவது ஆந்தர சப்தானுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. இவற்ரு லுண்டாகும் சுவானுபவ ரசாவேசத்தால் திருசியம் சப்தம் இரண்டையும்விட்டு நிவாதஸ்தல தீபம்போல நிச்சலமா யிருப்பது ஆந்தர நிர்விகற்ப சமாதி. ஹிருதயத்திற் போலவே வெளியிலும் திருசிய வஸ்துக்களின் நாம ரூபங்களை யுபேக்ஷித்து ஸத்ரூபத்தைப் பார்ப்பது பாஹ்ய திருசியானுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. அச் சச்சிதானந்த வஸ்துவையே அகண்டேகரஸ பிரஹ்மம் என விடாதறிவது பாஹ்ய சப்தானுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. இவ்விரண்ட னனுபவத்தால் நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் அகண்டமாய் நிச்சலமா யிருப்பது பாஹ்ய நிர்விகற்ப சமாதி. இந்த ஷட்சமாதிகளாலும் நிரந்தரம் காலந்தள்ள வேண்டும். இவற்ருல் தேகாபிமானம் நீங்கி ஸதா பரமாத்மாவிலேயே ஸ்திதி செய்யும் மனம் எங்கெங்கு செல்லுமோ அங்கெல்லாம் சமாதியே. இந் நிரந்தர சமாதிப் பழக்கத்தால் அப் பராவரமான பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்கரித்த மாத்திரத்தில் ஹிருதயக்கிரந்தி பேதிக்கப்படும். சகல சம்சயங்களும் நஷ்டமாம்; கர்மங்கள் நாசமுறும்.

அவச்சின்னன், சிதாபாசன் (வியாவகாரிகன்), ஸ்வப்ந கல்பிதன் என்னும் மூவித ஜீவரில் அவச்சின்னன் பாரமார்த்திகன். இவனும் கற்பிதனே; அவச்சேத்தியமான

சொரூபமே வாஸ்தவம் ஆரோபத்தால் இவனில் ஜீவத்வத்தைக் கற்பிப்ப தன்றி இவன் ஸ்வபாவத்தில் பிரஹ்மமே. இந்தப் பாரமார்த்திக ஜீவனுக்கே பூர்ண பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்வம் 'தத்துவமஸி' யாதி மகாவாக்கியங்களாற் சொல்லப்படுகிற தன்றி இதர ஜீவர்க் கல்ல. பிரஹ்மத்தில் அநாதி கற்பிதமான ஆவரண விக்ஷேபாத்மிகையான மாயை அவ் வகண்ட பிரஹ்மத்தை மறைத்து ஜகத்து ஜீவர்களைக் கற்பிக்கின்றது. புத்தியி லிருக்கும் சிதாபாசனை கற்பித ஜீவனே கர்த்தா, போக்தா. பூத பௌதிகப் பிரபஞ்ச மனைத்தும் போக்கிய ரூபம். அநாதிமுதல் மோக்ஷம்வரை வியவகாரத் திருத்தலால், இந்த ஜீவஜக மிரண்டும் வியாவகாரிகம். இவ் வியாவகாரிகனி லிருக்கும் ஆவரண விக்ஷேப ரூப நித்திராசக்தி இவனை மறைத்து, முன் பார்த்ததும் நூதனமு மான ஜீவஜகத்தை சொப்பனத்திற் கற்பிக்கின்றது. பிரதீதிகால மாத்திர மிருத்தலால் சொப்பனத்தினின் றுமுணர்ந்தவர்க்குப் பின் சொப்பன மின்மையால் பிராதிபாஸிக ஜீவஜக மிரண்டும் பிராதிபாஸிகமாம். பிராதிபாஸிக ஸ்வப்நத்தைப் பிராதிபாஸிகன் சத்திய மாயும் வியாவகாரிகன் அசத்திய மாயும், வியாவகாரிக ஜகத்தை வியாவகாரிகன் மெய் யாயும் பாரமார்த்திகன் பொய் யாயு மறிகிறான். பாரமார்த்திகனுக்குப் பிரஹ்மத்தோ டுள்ள ஏகத்வம் பாரமார்த்திகமே. அவ் வேகத்வத்தை யறிந்தொன்றையும் பார்ப்ப தில்லை. பார்க்கின் மித்தையே.

ஜலதர்ம மான மாதுர்யம், திரவத்துவம், சைத்தியம் இவை அலையிலும் அதிலுள்ள நுரையிலு மிருப்பது போல, ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த தர்மங்கள் தன்னிற் கற்பித சம்

பந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும் அவன் மூலமாய்ப் பிராதிபாஸிகனிலும் கலந்திருக்கின்றன. நுரையும் சைத்தியாதி அதன் தர்மங்களும் அலையிலும், அலையதன் திரவத்துவாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்து முன்போல் சமுத்திர மாத்திரமே யிருப்பது போல, பிராதிபாஸிகன் அவனது தர்மங்கள் வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகன் அவனது தர்மங்கள் பாரமார்த்திகனிலும் லயித்துப் பூர்வம் போல் சச்சிதானந்த பிரஹ்ம மாத்திரமே பிரகாசிக்கின்றது.

திருக்கு திருசிய விவேகம் சம்பூர்ணம்.

ஓம் தத்ஸத். பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

* நானார்?

சகல ஜீவர்களும் துக்கமென்பதின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்க விரும்புவதாலும், யாவருக்கும் தன்னிடத்திலேயே பரம பிரியமிருப்பதாலும், பிரியத்திற்கு சுகமே காரணமாதலாலும், மனமற்ற நித்திரையில் தினமனுபவிக்கும் தன் சுபாவமான அச்சுகத்தை யடையத் தன்னைத் தானறிதல் வேண்டும். அதற்கு நானார்? என்னும் ஞான விசாரமே முக்கிய சாதனம்.

நானார்? ஸப்த தாதுக்களாலாகிய ஸ்தூல தேகம் நானன்று. சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரஸ, கந்தமென்னும் பஞ்ச விஷயங்களையும் தனித்தனியே அறிகின்ற சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வை, கிராணமென்கிற ஞானேந்திரியங்களைந்தும் நானன்று. வசனம், கமனம், தானம், மலவிசர்ஜனம், ஆனந்தித்தல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் செய்கின்ற வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்களைந்தும் நானன்று. சுவாஸாதி ஐந்தொழில்களையும் செய்கின்ற பிராணாதி பஞ்ச வாயுக்களும் நானன்று. நினைக்கின்ற மனமும் நானன்று. சர்வ விஷயங்களும் சர்வ தொழில்களுமற்று, விஷய வாசனைகளுடன் மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும் அஞ்ஞானமும் நானன்று. மேற்சொல்லிய யாவும் நானல்ல, நானல்லவென்று நேதிசெய்து தனித்து நிற்கும் அறிவே நான். அறிவின் சொரூபம் சச்சிதானந்தம்.

---

* இது ஸ்வாமிகளுடன் சம்பாஷணை வாயிலாக சிவப்பிரகாசம் பிள்ளையவர்களால் கிரகிக்கப்பட்டது.

சர்வ அறிவிற்கும் சர்வ தொழிற்குங் காரண மாகிய மன மடங்கினால் ஜகதிருஷ்டி நீங்கும். கற்பித ஸர்ப்ப ஞானம் போனாலொழிய அதிஷ்டான ரஜ்ஜு ஞானம் உண்டாகாதது போல, கற்பிதமான ஜகதிருஷ்டி நீங்கினாலொழிய அதிஷ்டான சொரூப தர்சன முண்டாகாது.

மன மென்பது ஆத்ம சொரூபத்தி லுள்ள ஓர் அதிசயசக்தி. அது சகல நினைவுகளையும் தோற்றுவிக்கின்றது. நினைவுகளை யெல்லாம் நீக்கிப் பார்க்கின்றபோது, தனியாய் மனமென் றோர் பொரு ளில்லை; ஆகையால் நினைவே மனதின் சொரூபம். நினைவுகளைத் தவிர்த்து, ஜகமென் றோர் பொருள் அன்னியமா யில்லை. தூக்கத்தில் நினைவுக ளில்லை, ஜகமு மில்லை; ஜாக்ர சொப்பனங்களில் நினைவுக ளுள, ஜகமும் உண்டு. சிலந்திப்பூச்சி எப்படித் தன்னிடமிருந்து வெளியில் நூலை நூற்று மறுபடியும் தன்னுள் இழுத்துக் கொள்ளுகிறதோ, அப்படியே மனமும் தன்னிடத்திலிருந்து ஜகத்தைத் தோற்றுவித்து மறுபடியும் தன்னிடமே ஒடுக்கிக் கொள்ளுகிறது. மனம் ஆத்ம சொரூபத்தினின்று வெளிப்படும்போது ஜகம் தோன்றும். ஆகையால், ஜகம் தோன்றும்போது சொரூபம் தோன்றாது; சொரூபம் தோன்றும் (பிரகாசிக்கும்) போது ஜகம் தோன்றாது. மனதின் சொரூபத்தை விசாரித்துக்கொண்டே போனால் 'தானே' மனமாய் முடியும். 'தா'னென்பது ஆத்ம சொரூபமே. மனம் எப்போதும் ஒரு ஸ்தூலத்தை யனுசரித்தே நிற்கும்; தனியாய் நில்லாது. மனமே சூக்ஷ்ம சரீரமென்றும் ஜீவனென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இந்தத் தேகத்தில் நான் என்று கிளம்புவதெதுவோ அஃதே மனமாம். நானென்கிற நினைவு தேகத்தில் முத

லில் எந்தவிடத்திற் றேன்றுகின்றதென்று விசாரித்தால், ஹ்ருதயத்தி லென்று தெரியவரும். அதுவே மனதின் பிறப்பிடம். நான், நான் என்று கருதிக்கொண்டிருந்தா லுங்கூட அவ்விடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். மன தில் தோன்றும் நினைவுகளெல்லாவற்றிற்கும் நானெனென்னும் நினைவே முதல் நினைவு. இது எழுந்தபிறகே ஏனைய நினைவு கள் எழுகின்றன. தன்மை தோன்றிய பிறகே முன்னிலை படர்க்கைகள் தோன்றுகின்றன; தன்மை யின்றி முன் னிலை படர்க்கைக ளிரா.

நானுரென்னும் விசாரணையினுலேயே மன மடங்கும்; நானுரென்னும் நினைவு மற்ற நினைவுகளை யெல்லா மழித் துப் பிணஞ்சுடு தடிபோல் முடிவில் தானு மழியும். பிற வெண்ணங்களெழுந்தா லவற்றைப் பூர்த்திபண்ணுவதற்கு எத்தனியாமல் அவை யாருக் குண்டாயின? என்று விசா ரிக்க வேண்டும். எத்தனை எண்ணங்களெழினு மென்ன? ஜாக்கிரதையாய் ஒவ்வோரெண்ணமும் கிளம்பும்போதே, இது யாருக் குண்டாயிற்று? என்று விசாரித்தால் எனக் கென்று தோன்றும். நானுர்? என்று விசாரித்தால் மனம் தன் பிறப்பிடத்திற்குத் திரும்பிவிடும்; எழுந்த வெண்ணமு மடங்கிவிடும். இப்படிப் பழகப் பழக மனத்திற்குத் தன் பிறப்பிடத்திற் றங்கிநிற்கும் சக்தி யதிகரிக்கின்றது. சூக்ஷ மமான மனம், மூளை இந்திரியங்கள் வாயிலாய் வெளிப் படும்போது ஸ்தூலமான நாம ரூபங்கள் தோன்றுகின் றன; ஹ்ருதயத்தில் தங்கும்போது நாமரூபங்கள் மறை கின்றன. மனத்தை வெளிவிடாமல் ஹ்ருதயத்தில் வைத் துக்கொண்டிருப்பதற்குத்தான் ‘அகமுகம்’ அல்லது ‘அந் தர்முகம்’ என்று பெயர்; ஹ்ருதயத்திலிருந்து வெளிவிடுவ

தற்குத்தான் 'பகிர்முக'மென்று பெயர். இவ்விதமாக மனம் ஹ்ருதயத்திற் றங்கவே, எல்லா நினைவுகளுக்கும் மூலமான நான் என்பது போய் எப்பொழுது முள்ள தான் மாத்திரம் விளங்கும். நான் என்னும் நினைவு கிஞ்சித்து மில்லாவிடமே சொரூபமாகும்; அதுவே 'மௌன' மெனப்படும். இவ்வாறு சும்மா விருப்பதற்குத்தான் 'ஞான திருஷ்டி'யென்று பெயர். சும்மா விருப்பதாவது மனத்தை ஆன்ம சொரூபத்தில் லயிக்கச் செய்வதே. அன்றி, பிறர் கருத்தறிதல், முக்கால முணர்தல், தூரதேசத்தில் நடப்பன வறிதல் ஆகிய இவை ஞானதிருஷ்டி யாகமாட்டா.

யதார்த்தமா யுள்ளது ஆத்மசொரூப மொன்றே. ஜக ஜீவ ஈச்வரர்கள் 'சிப்பியில் வெள்ளி' போ லதிற் கற்பனைகள்; இவை மூன்றும் ஏககாலத்திற் றோன்றி ஏககாலத்தில் மறைகின்றன. சொரூபமே ஜகம்; சொரூபமே நான்; சொரூபமே ஈச்வரன்; எல்லாம் சிவ சொரூபமாம்.

மன மடங்குவதற்கு விசாரணையைத் தவிர வேறு தகுந்த உபாயங்களில்லை. மற்ற உபாயங்களினு லடக்கினுல் மன மடங்கினுற்போ லிருந்து மறுபடியும் கிளம்பிவிடும். பிராணுயாமத்தாலும் மன மடங்கும்; ஆனுல் பிராண னடங்கியிருக்கும் வரையில் மனமு மடங்கியிருந்து, பிராணன் வெளிப்படும்போது தானும் வெளிப்பட்டு வாசனை வயத்தாயலையும். மனத்திற்கும் பிராணனுக்கும் பிறப்பிட மொன்றே. நினைவே மனத்தின் சொரூபம். நானென்னும் நினைவே மனத்தின் முதல் நினைவு; அதுவே யகங்காரம். அகங்கார மெங்கிருந்து உற்பத்தியோ, அங்கிருந்துதான் மூச்சும் கிளம்புகின்றது; ஆகையால் மன மடங்கும்போது பிராணனும், பிராண னடங்கும்போது மனமு

மடங்கும். பிராணன் மனத்தின் ஸ்தூல ரூப மெனப்படும். மரணகாலம் வரையில் மனம் பிராணனை உடலில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, உடல் மரிக்குங்காலத்தில் அதனைக் கவர்ந்துகொண்டு போகின்றது. ஆகையால் பிராணாயாமம் மனத்தை யடக்க சகாயமாகுமே யன்றி மனோ நாசஞ் செய்யாது.

பிராணாயாமம் போலவே மூர்த்தித் தியானம், மந்திர ஜபம், ஆகாரநியம மென்பவைகளும் மனத்தை யடக்கும் சகாயங்களே. மூர்த்தித் தியானத்தாலும், மந்திர ஜபத்தாலும் மனம் ஏகாக்கிரத்தை யடைகிறது. சதா சலித்துக் கொண்டிருக்கும் யானையின் துதிக்கையில் ஒரு சங்கிலியைக் கொடுத்தால் அவ் யானை எப்படி வேறொன்றையும் பற்றாம லதையே பற்றிக்கொண்டு செல்லுமோ, அப்படியே சதா சலித்துக்கொண்டிருக்கும் மனமும், அதனை ஏதோ ஒரு நாமம் அல்லது ரூபத்திற் பழக்கினால் அதையே பற்றிக்கொண்டிருக்கும். மனம் அளவிறந்த நினைவுகளாய் விரிகின்றபடியால் ஒவ்வொரு நினைவும் அதி பலவீனமாகப் போகின்றது. நினைவுக ளடங்க வடங்க ஏகாக்கிரத் தன்மை யடைந்து, அதனாற் பலத்தை யடைந்த மனத்திற்கு ஆத்ம விசாரம் சுலபமாய் சித்திக்கும். எல்லா நியமங்களிலுஞ் சிறந்த மித ஸாத்விக ஆகார நியமத்தால் மனத்தின் ஸத்வ குணம் விருத்தி யாகி, ஆத்ம விசாரத்திற்கு சகாய முண்டாகிறது.

தொன்றுதொட்டு வருகின்ற விஷய வாசனைகள் அளவற்றனவாய்க் கடலலைகள்போற் றோன்றினும் அவை யாவும் சொரூபத்யானம் கிளம்பக் கிளம்ப அழிந்துவிடும். அத்தனை வாசனைகளு மொடுங்கி, சொரூப மாத்திரமா யிருக்க முடியு

மா வென்னும் சந்தேகநினைவுக்கு மிடங்கொடாமல்,சொரூபத்யானத்தை விடாப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவேண்டும். ஒருவன் எவ்வளவு பாபியா யிருந்தாலும், 'நான் பாபியாயிருக்கிறேனே! எப்படிக் கடைத்தேறப் போகிறே'னென்றேங்கி யழுதுகொண் டிராமல், தான் பாபி என்னு மெண்ணத்தையு மறவே யொழித்து சொரூபத்யானத்தி லூக்க முள்ளவனாக விருந்தால் அவன் நிச்சயமா யுருப்படுவான்.

மனத்தின்கண் எதுவரையில் விஷய வாசனைக ளிருக்கின்றனவோ, அதுவரையில் நானா ரென்னும் விசாரணையும் வேண்டும். நினைவுகள் தோன்றத் தோன்ற அப்போதைக்கப்போதே அவைகளையெல்லாம் உற்பத்திஸ்தானத்திலேயே விசாரணையால் நசிப்பிக்கவேண்டும். அன்னியத்தை நாடாதிருத்தல் வைராக்கியம் அல்லது நிராசை; தன்னை விடாதிருத்தல் ஞானம். உண்மையி லிரண்டு மொன்றே. முத்துக்குளிப்போர் தம்மிடையிற் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு மூழ்கிக் கடலடியிற் கிடக்கும் முத்தை எப்படி யெடுக்கிறார்களோ, அப்படியே ஒவ்வொருவனும் வைராக்கியத்துடன் தன்னுள் ளாழ்ந்து மூழ்கி ஆத்மமுத்தை யடையலாம். ஒருவன் தான் சொரூபத்தை யடையும் வரையில் நிரந்தர சொரூப ஸ்மரணையைக் கைப்பற்றுவா னாயின் அதுவொன்றே போதும். கோட்டைக்குள் எதிரிக ளுள்ளவரையில் அதிலிருந்து வெளியே வந்துகொண்டேயிருப்பார்கள். வர வர அவர்களை யெல்லாம் வெட்டிக்கொண்டே யிருந்தால் கோட்டை கைவசப்படும்.

கடவுளும் குருவும் உண்மையில் வேறல்லர். புலிவாயிற் பட்டது எவ்வாறு திரும்பாதோ,அவ்வாறே குருவினருட் பார்வையிற் பட்டவர்கள் அவரால் ரக்ஷிக்கப்

படுவரே யன்றி யொருக்காலும் கைவிடப்படார்; எனினும், குரு காட்டிய வழிப்படி தவறாது நடக்கவேண்டும்.

ஆன்ம சிந்தனையைத் தவிர வேறு சிந்தனை கிளம்புவதற்குச் சற்று மிடங்கொடாமல் ஆத்ம நிஷ்டாபரனா யிருப்பதே தன்னை ஈசனுக் களிப்பதாம். ஈசன் பேரில் எவ்வளவு பாரத்தைப் போட்டாலும், அவ்வளவையும் அவர் வகித்துக் கொள்ளுகிறார். சகல காரியங்களையும் ஒரு பரமேச்வர சக்தி நடத்திக்கொண் டிருக்கிறபடியால், நாமு மதற் கடங்கியிராமல்,'இப்படிச் செய்யவேண்டும்; அப்படிச் செய்யவேண்டு'மென்று ஸதா சிந்திப்பதேன்? புகைவண்டி சகல பாரங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு போவது தெரிந்திருந்தும், அதி லேறிக்கொண்டு போகும் நாம் நம்முடைய சிறிய மூட்டையையு மதிற் போட்டுவிட்டு சுகமா யிராமல், அதை நமது தலையிற் றாங்கிக்கொண்டு ஏன் கஷ்டப்படவேண்டும்?

சுக மென்பது ஆத்மாவின் சொரூபமே; சுகமும் ஆத்ம சொரூபமும் வேறன்று. ஆத்ம சுகம் ஒன்றே யுள்ளது; அதுவே ஸத்யம். ப்ரபஞ்சப் பொருள் ஒன்றிலாவது சுக மென்பது கிடையாது. அவைகளிலிருந்து சுகம் கிடைப்பதாக நாம் நமது அவிவேகத்தால் நினைக்கின்றோம். மனம் வெளியில் வரும்போது துக்கத்தை யனுபவிக்கிறது. உண்மையில் நமது எண்ணங்கள் பூர்த்தியாகும்போ தெல்லாம் அது தன்னுடைய யதாஸ்தானத்திற்குத் திரும்பி ஆத்ம சுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. அப்படியே தூக்கம், சமாதி, மூர்ச்சை காலங்களிலும், இச்சித்த பொருள் கிடைக்கிற போதும், வெறுத்த பொருளுக்குக் கேடுண்டாகும் போதும் மனம் அந்தர்முக மாகி

ஆத்ம சுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. இப்படி மனம் ஆத்மாவை விட்டு வெளியே போவதும், உள்ளே திரும்புவது மாக ஒய்வின்றி யலைகிறது. மரத்தடியில் நிழல் சுகமாயிருக்கிறது. வெளியில் சூரிய வெப்பம் கொடுமையாயிருக்கிறது. வெளியி லலையு மொருவன் நிழலிற் சென்று குளிர்ச்சி யடைகிறுன். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் வெளிக் கிளம்பி வெப்பத்தின் கொடுமைக் காற்ருது, மறுபடியும் மரத்தடிக்கு வருகின்ருன். இவ்வாறு நிழலினின்று வெயிலிற் போவதும், வெயிலினின்று நிழலிற் செல்வதுமா யிருக்கிறுன். இப்படிச் செய்கிறவன் அவிவேகி. ஆனுல் விவேகியோ நிழலை விட்டு நீங்கான். அப்படியே ஞானியின் மனமும் பிரம்மத்தை விட்டு நீங்குவதில்லை. ஆனுல் அஞ்ஞானியின் மனமோ பிரபஞ்சத்தி லுழன்று துக்கப்படுவதும், சிறிது நேரம் பிரம்மத்திற்குத் திரும்பி சுகமடைவதுமா யிருக்கிறது. ஜகமென்பது நினைவே. ஜகம் மறையும்போது அதாவது நினைவற்றபோது மனம் ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது; ஜகம் தோன்றும்போது அது துக்கத்தை யனுபவிக்கின்றது.

இச்சா ஸங்கல்ப யத்நமின்றி யெழுந்த ஆதித்தன் சன்னிதி மாத்திரத்தில் காந்தக்கல் அக்கினியைக் கக்குவதும், தாமரை யலர்வதும், நீர் வற்றுவதும், உலகோர் தத்தங் காரியங்களிற் பிரவர்த்தித்து இயற்றி யடங்குவதும், காந்தத்தின் முன் ஊசி சேஷ்டிப்பதும் போல, ஸங்கல்ப ரகிதராயிருக்கும் ஈசன் சன்னிதான விசேஷ மாத்திரத்தால் நடக்கும் முத்தொழில் அல்லது பஞ்ச கிருத்தியங்கட் குட்பட்ட ஜீவர்கள் தத்தம் கர்மானுசாரம் சேஷ்டித் தடங்குகின்றனர். அன்றி அவர் ஸங்கல்ப ஸஹித ரல்லர்; ஒரு கரு

மழு மவரை யொட்டாது. அதுலோக கருமங்கள் சூரியனை யொட்டாததும், ஏனைய சதுர் பூதங்களின் குணுகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத்தை யொட்டாததும் போலும்.

எந்நூலிலும் முக்தி யடைவதற்கு மனத்தை யடக்க வேண்டு மென்று சொல்லப்பட் டுள்ளபடியால் மனோ நிக்ரகமே நூல்களின் முடிவான கருத்து என் றறிந்துகொண்ட பின்பு நூல்களை யளவின்றிப் படிப்பதாற் பயனில்லை. மனத்தை யடக்குவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமே யல்லாமல் எப்படி நூல்களில் விசாரிப்பது? தன்னைத் தன்னுடைய ஞானக் கண்ணாற் றானே யறிய வேண்டும். ராமன் தன்னை ராமனென் றறியக் கண்ணாடி வேண்டுமா? 'தான்' பஞ்ச கோசங்களுக் குள்ளிருப்பது; நூல்களோ அவற்றிற்கு வெளியி லிருப்பவை. ஆகையால் பஞ்சகோசங்களையும் நீக்கி விசாரிக்க வேண்டிய தன்னை நூல்களில் விசாரிப்பது வீணே. பந்தத்தி லிருக்கும் தான் யாரென்று விசாரித்து தன் யதார்த்த சொரூபத்தைத் தெரிந்து கொள்வதே முக்தி. சதாகாலமும் மனத்தை ஆத்மாவில் வைத்திருப்பதற்குத் தான் 'ஆத்ம விசார' மென்று பெயர்; தியானமோ தன்னை ஸச்சிதானந்த பிரம்மமாக பாவிப்பது. கற்றவை யனைத்தையும் ஒருகாலத்தில் மறக்க வேண்டி வரும்.

குப்பையைக் கூட்டித் தள்ளவேண்டிய ஒருவன் அதை யாராய்வதா லெப்படிப் பயனில்லையோ அப்படியே தன்னை யறியவேண்டிய ஒருவன் தன்னை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் தத்துவங்க ளனைத்தையும் சேர்த்துத் தள்ளி விடாமல் அவை இத்தனை யென்று கணக்கிடுவதாலும், அவற்றின்

குணங்களை யாராய்வதாலும் பயனில்லை. பிரபஞ்சத்தை ஒரு சொப்பனத்தைப்போ லெண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜாக்ரம் தீர்க்கம், சொப்பனம் க்ஷணிக மென்பது தவிரவேறு பேதமில்லை. ஜாக்ரத்தில் நடக்கும் விவகாரங்களெல்லாம் எவ்வளவு உண்மையாகத் தோன்றுகின்றனவோ அவ்வளவு உண்மையாகவே சொப்பனத்தில் நடக்கும் விவகாரங்களும் அக்காலத்திற் றோன்றுகின்றன; சொப்பனத்தில் மனம் வேறொரு தேகத்தை யெடுத்துக் கொள்ளுகிறது. ஜாக்ரம் சொப்பன மிரண்டிலும் நினைவுகளும் நாம ரூபங்களும் ஏககாலத்தில் நிகழ்கின்றன.

நல்ல மன மென்றும் கெட்ட மன மென்று மிரண்டு மனங்க ளில்லை; மன மொன்றே. வாசனைகளே சுப மென்றும் அசுப மென்று மிரண்டு விதம். மனம் சுப வாசனை வயத்ததாய் நிற்கும் போது நல்ல மன மென்றும், அசுப வாசனை வயத்ததாய் நிற்கும்போது கெட்ட மன மென்றும் சொல்லப்படும். பிறர் எவ்வளவு கெட்டவர்களாய்த் தோன்றினும் அவர்களை வெறுத்த லாகாது. விருப்பு வெறுப்புக்களிரண்டும் வெறுக்கத்தக்கன. பிரபஞ்ச விஷயங்களி லதிகமாய் மனத்தை விடக் கூடாது. சாத்தியமான வரையில், அன்னியர் காரியத்திற் பிரவேசிக்கக் கூடாது. பிறருக்கொருவன் கொடுப்ப தெல்லாம் தனக்கே கொடுத்துக் கொள்ளுகிறான். இவ் வுண்மையை யறிந்தால் எவன் தான் கொடாதொழிவான்?

தானெழுந்தால் சகலமு மெழும்; தானடங்கினல் சகலமு மடங்கும். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தாழ்ந்து நடக்கிறோமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நன்மை யுண்டு. மனத்தை யடக்கிக்கொண் டிருந்தால் எங்கே யிருந்தாலு மிருக்கலாம்.

முற்றிற்று.

விவேக சூடாமணி

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	21	தத்ளி	தள்ளி
5	24	இவனே	இதனே
6	23	விந்தங்கனில்	விந்தங்களில்
7	3	பிராமணங்களா	பிரமாணங்களா
8	25	ரஜ்ஜ்ுஞானம்	ரஜ்ஜுஞானம்
10	7	சாசனேயால்	வாசனேயால்
,,	15	பிரஹத்திலேயே	பிரஹ்மத்திலேயே
15	24	லுண்டாரும்	லுண்டாகும்
17	25	ஞயினும	ஞயினும்
24	21	சிறிதும	சிறிதும்
31	3, 4	அங்ஙமே	அங்ஙனமே
32	11	வேண்டும்	வேண்டும்.
,,	17	பரிணமியாய்	பரிணமியாய்,
36	7	‘ எது	“ எது
,,	8	சாக்ஷியன்று ’	சாக்ஷியன்று ”
43	4	சொப்பனபோ	சொப்பனம்போ
48	5	னின்றும	னின்றும்
,,	13	அற்பம	அற்பம்
49	16	சம்சாரடந்த	சம்சாரபந்த
52	14	முகத்தனுக்கு	முக்தனுக்கு
55	,,	வைராக்சியம்	வைராக்கியம்
58	10	அதிஷ்டமான	அதிஷ்டான
64	5	நிர்விற்ப	நிர்விகற்ப
65	1	வோதந்த	வேதாந்த
74	3	யுபாதிளோடுங்	யுபாதிகளோடுங்
,,	8, 9	ததிக்கப்பட்ட	தகிக்கப்பட்ட
77	9	சொருபத்தில்	சொரூபத்தில்

ஸ்ரீ ரமணாச்ரம பிரசுரங்கள்.

தமிழ்

ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகள் அருளியவை		ரு.	அ.	பை
ஸ்ரீ அருணாசல ஸ்துதி பஞ்சகம்	...	0	2	0
உபதேச நூன்மாலை (உபதேச வுந்தியார், உள்ளது நாற்பது, அனுபந்தம், அப்பளப்பாட்டு, ஆன்மவித்தை அடங்கியது)	...	0	2	0
தேவி காலோத்தரம் ("ஞானசார விசாரபடலம்," தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரம், அத்தாமலகம், குருஸ்துதி சேர்ந்தது)	...	0	2	0
விவேக சூடாமணி (திருக்குதிருசிய விவேகம், நானார்? சேர்ந்தது)		0	6	0
ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு (ஷை நான்கும் அடங்கியது)	...	0	14	0
உபதேச வுந்தியார்	...	0	0	6
உபதேச ஸாரம் (நாகரச்லோகமும், பாஷ்யத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும்)	...	0	1	0
நான் யார்?	...	0	0	6
நடனானந்த ஸ்வாமிகள் செய்தவை				
* விசார சங்க்ரக வினாவிடை	...	0	2	0
* உபதேசமஞ்சரி	...	0	1	0
ஸ்ரீ ரமணஸ்தோத்ர மஞ்சரி	...	0	2	0
ஸ்ரீ ரமண நான்மணிமாலை	...	0	1	0
ஸ்ரீ ரமண அந்தாதி	...	0	1	0
ஸ்ரீ ரமண ஸ்தோத்ர ஷோடசம்	...	0	1	0
K. S. சேஷகிரி அய்யர் B. A., இயற்றியவை				
மஹாபாரத வசனம்	...	1	0	0
உத்தம பக்தர்கள்	...	0	2	0
உத்தம பத்தினிகள்	...	0	2	0
ஈச்வரலீலை	...	0	8	0
இகபரசுகம்	...	0	8	0

* இவை யிரண்டும் ஸ்ரீ பகவானது உபதேசத் தொகுப்பு.

தெலுங்கு	ரூ.	அ.	பை
ஸ்ரீ ரமணகீதை (இரண்டாம்பதிப்பு) காலிகோ...	0	12	0
ஷை ஷை சாதா ..	0	8	0
ஸ்ரீ ரமண சரித்ரம் (பிரணவானந்தரியற்றியது)...	0	2	0
உள்ளது நாற்பது, நான்யார்? ...	0	2	0
உபதேச ஸாரம் ...	0	1	0
விசார ஸங்க்ரகம் ...	0	2	0
உபதேச மஞ்சரி ...	0	2	0
தேவி காலோத்தரம் (மூலமும் உரையும்) ...	0	2	0
விவேக சூடாமணி ...	0	4	0
ஸ்ரீ ரமண சரித்ர சங்க்ரக பத்யம் ...	0	0	6
ஸ்ரீ ரமண ஸ்தோத்ரம் ...	0	0	6
பிரணவானந்தரின் நூல்கள்			
ஆத்ம ராமாயணம் ...	0	1	0
தத்வ போதம் ...	0	1	0
ஞாஞக்ரஸ்திதஞேயவஸ்துயாத்ரா ...	0	1	0
இந்த்ரகீதம் (பிரஹ்மஸ்ரீ காவ்யகண்ட கணபதி முனிவரியற்றியது) ...	0	1	0
ஸம்ஸ்க்ருதம்			
உபதேச ஸாரம் (நாகரமூலம் பாஷ்யத்துடன்)...	0	1	0
மலையாளம்			
உபதேச ஸாரம் ...	0	1	0
ஆங்கிலம்			
ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகள் சரித்ரம், உபதேசங்களுடன் பல ஆப்டோன் படங்களும் அடங்கியது (சேலம் B. V. நரஸிம்மஸ்வாமிகளியற்றியது) Half cloth bound ...	2	8	0
Full cloth bound and gilt copy ...	3	0	0
உபதேச ஸாரம் சாதா ...	0	4	0
ஷை காலிகோ ...	0	8	0
நான் யார் (Who am I)? ...	0	1	0
மகாபாரதம் (part I) ...	0	10	0
டஸன்வெபன்ஸ் ...	0	8	0

காரியதரிசி,
ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்,
திருவண்ணாமலை.

PRINTED AT THE KESARI PRINTING WORKS, MADRAS.